

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I <i>Ανακοινώσεις</i>	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2001/C 331/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση C-377/98: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης («Ακύρωση — Οδηγία 98/44/EK — Έννομη προστασία των βιοτεχνολογικών εφευρέσεων — Νομική βάση — Άρθρο 100 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 95 ΕΚ), άρθρο 235 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 308 ΕΚ) ή άρθρα 130 και 130 ΣΤ της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 157 ΕΚ και 163 ΕΚ) — Επικουρικότητα — Ασφάλεια δικαίου — Υποχρεώσεις διεθνούς δικαίου των κρατών μελών — Θεμελιώδη δικαιώματα — Ανθρώπινη αξιοπρέπεια — Αρχή της συλλογικότητας για τις νομοθετικού περιεχομένου προπαρασκευαστικές πράξεις της Επιτροπής»)	1
2001/C 331/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 9ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση C-409/98 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]: Commissioners of Customs & Excise κατά Mirror Group plc («Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Απαλλαγή της μισθώσεως ακινήτων — Έννοια — Ανάλυση υποχρέωσης μισθώσεως»)	1
2001/C 331/03	Απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Οκτωβρίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-80/99 και C-82/99 (αιτήσεις του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Ernst-Otto Flemmer (C-80/99), Renate Christoffel (C-81/99) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και Marike Leitensdorfer (C-82/99) κατά Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung («Εξωσυμβατική ευθύνη — Παραγωγοί γάλακτος — Δέσμευση μη εμπορίας — Αποκλεισμός από το καθεστώς γαλακτοκομικών ποσοτώσεων — Αποζημίωση — Υποκατάσταση — Κατ' αποκοπήν αποζημίωση μέσω συμβάσεως — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2187/93 — Αρμόδιο δικαστήριο — Εφαρμοστέο δίκαιο»)	2

2001/C 331/04	Απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση C-257/99 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]: The Queen κατά Secretary of State for the Home Department, ex parte: Julius Barkoci και Marcel Malik («Εξωτερικές σχέσεις — Συμφωνία Συνδέσεως Κοινοτήτων — Τσεχικής Δημοκρατίας — Ελευθέρια εγκαταστάσεως — Τσέχοι υπήκοοι που επιθυμούν να εγκατασταθούν σε κράτος μέλος ως εργαζόμενοι αυτοαπασχολούμενοι»)	3
2001/C 331/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 4ης Οκτωβρίου 2001 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): στην υπόθεση C-326/99: Stichting «Goed Wonen» κατά Staatssecretaris van Financiën («Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Εξουσία κράτους μέλους να θεωρεί ορισμένα εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων ως ενσώματα αγαθά δυνάμει να καταστούν αντικείμενο “παραδόσεως” — Άσκηση της εξουσίας αυτής περιοριζόμενη στην περίπτωση που η αντιπαροχή για την παροχή του εμπραγμάτου δικαιώματος είναι τουλάχιστον ίση με την οικονομική αξία του σχετικού ακινήτου — Μισθώσεις ακινήτων — Απαλλαγές»)	4
2001/C 331/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 4ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση C-438/99 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης του Juzgado de lo Social Único de Algeciras): Maria Luisa Jiménez Melgar κατά Ayuntamiento de Los Barrios («Προστασία των εγκύων γυναικών — Οδηγία 92/85/EOK — Άρθρο 10 — Άμεσο αποτέλεσμα και περιεχόμενο — Απόλυση — Σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου»)	4
2001/C 331/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση C-449/99 P: Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων κατά Michel Hautem («Αίτηση αναιρέσεως — Υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων — Απόλυση — Ερμηνεία του Κανονισμού του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων — Λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλονται εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών και εσφαλμένη αιτιολογία — Φερόμενη παράβαση των κανόνων που έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και του προσωπικού της»)	5
2001/C 331/08	Διάταξη του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2001 στην υπόθεση C-497/99 P: Irish Sugar plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αίτηση αναιρέσεως — Άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ) — Ζάχαρη — Συλλογική δεσπόζουσα θέση — Κατάχρηση — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»)	6
2001/C 331/09	Διάταξη του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 20ής Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση C-1/01 P: Asia Motor France SA, André-François Bach και Monin automobiles SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Ανταγωνισμός — Απόφαση περί απορρίψεως καταγγελιών — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»)	6
2001/C 331/10	Υπόθεση C-340/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof der Republik Österreich (Αυστρία) με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001 στην υπόθεση Carlito Abler και 21 ακόμη ενάγοντες, προσθέτως παρεμβαίνουσα: Sanrest Großküchen Betriebsgesellschaft mbH, κατά Sodexho MM Catering Gesellschaft	7
2001/C 331/11	Υπόθεση C-341/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesgericht Korneuburg με διάταξη της 4ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση Plato Plastik Robert Frank GmbH κατά CAROPACK Handelsgesellschaft mbH	7

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα <i>(συνέχεια)</i>	Σελίδα
2001/C 331/12	Υπόθεση C-345/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001	8
2001/C 331/13	Υπόθεση C-346/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 ..	9
2001/C 331/14	Υπόθεση C-347/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 ..	9
2001/C 331/15	Υπόθεση C-348/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 2001	10
2001/C 331/16	Υπόθεση C-360/01: Προσφυγή της Ιταλικής Κυβερνήσεως κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2001	10
2001/C 331/17	Υπόθεση C-361/01 P: Αίτηση αναίρεσεως της Chr. Kik, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 12ης Ιουλίου 2001, στην υπόθεση T-120/99, μεταξύ Chr. Kik και Ελληνικής Δημοκρατίας, αφενός, και Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), του Βασιλείου της Ισπανίας και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, αφετέρου	11
2001/C 331/18	Υπόθεση C-364/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch με απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση κληρονόμοι του H. Barbier κατά Hoofd van de eenheid Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen van de rijksbelastingdienst	12
2001/C 331/19	Υπόθεση C-366/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001	12
2001/C 331/20	Υπόθεση C-367/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001	12
2001/C 331/21	Υπόθεση C-368/01: Προσφυγή του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	13
2001/C 331/22	Υπόθεση C-370/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	14
2001/C 331/23	Υπόθεση C-373/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου, που ασκήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001	14
2001/C 331/24	Υπόθεση C-382/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 4 Οκτωβρίου 2001	15
2001/C 331/25	Υπόθεση C-383/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Østre Landsret με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση De Danske Bilimportører κατά Υπουργείου Φορολογίας, Διεύθυνση Δασμών και Φόρων	15
2001/C 331/26	Υπόθεση C-392/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις 9 Οκτωβρίου 2001	15

2001/C 331/27	Υπόθεση C-404/01 P (R): Αίτηση αναρέσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 2001 κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 1ης Αυγούστου 2001, στην υπόθεση T-132/01 R, Euroalliages, Réchiney Electrométallurgie, Vargon Alloys AB και Ferroatlantica κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	16
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2001/C 331/28	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 και T-225/99, Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κοινή οργάνωση των αγορών — Μπανάνες — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Νομιμότητα των συντελεστών μείωσης και προσαρμογής — Αγωγή αποζημιώσεως)	18
2001/C 331/29	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-12/99 και T-63/99, UK Coal plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Συνθήκη EKAX — Απόφαση 3632/93/EKAX — Ενισχύσεις στην λειτουργία και τον περιορισμό δραστηριοτήτων — Αναδρομική έγκριση ήδη χορηγηθείσας ενισχύσεως — Βελτίωση της βιωσιμότητας των ωφελουμένων επιχειρήσεων — Φθίνουσα κλίμακα των ενισχύσεων — Πριμοδότηση στους ανθρακωρύχους (Bergmannsprämie) — Τροποποίηση ενός σχεδίου εκσυγχρονισμού, ορθολογισμού και αναδιαρθρώσεως — Λήψη υπόψη συγκεντρώσεως επιχειρήσεων — Αιτιολόγηση»)	18
2001/C 331/30	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001 στην υπόθεση T-120/99, Christina Kik κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) («Άρθρο 115 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Γλωσσικό καθεστώς ενώπιον του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων»)	19
2001/C 331/31	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 2001 στην υπόθεση T-166/99 Luis Fernando Andres de Dios κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Απόφαση 1999/307/EK — Ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό»)	19
2001/C 331/32	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001 στην υπόθεση T-204/99, Olli Mattila κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Πρόσβαση στα έγγραφα — Αποφάσεις 93/731/EK και 94/90/EKAX, EK, Ευρατόμ — Εξαίρεση λόγω προστασίας του δημοσίου συμφέροντος στον τομέα των διεθνών σχέσεων — Μερική πρόσβαση)	20
2001/C 331/33	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουλίου 2001 στην υπόθεση T-351/99, Christian Brumter κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Προκήρυξη κενής θέσεως — Διορισμός — Υποχρέωση αιτιολογίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων — Εξουσία εκτιμήσεως της ΑΔΑ — Έκθεση βαθμολογίας — Αίτηση μεταθέσεως)	20
2001/C 331/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001 στην υπόθεση T-131/00, Robert Schochaert κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Υπάλληλοι — Μη προαγωγή — Αιτιολογία — Συγκριτική εξέταση προσόντων — Προσφυγή ακυρώσεως)	20

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα <i>(συνέχεια)</i>	Σελίδα
2001/C 331/35	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση T-180/01 R, Euroagri Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ασφαλιστικά μέτρα — Παραδεκτό)	21
2001/C 331/36	Υπόθεση T-203/01: Προσφυγή της Manufacture française des pneumatiques Michelin κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2001	21
2001/C 331/37	Υπόθεση T-206/01: Προσφυγή της P&O Ferries (Portsmouth) Limited κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2001	22
2001/C 331/38	Υπόθεση T-208/01: Προσφυγή της Volkswagen AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 2001	23
2001/C 331/39	Υπόθεση T-209/01: Προσφυγή της Honeywell International Inc. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2001	23
2001/C 331/40	Υπόθεση T-210/01: Προσφυγή της General Electric Company κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2001	24
2001/C 331/41	Υπόθεση T-212/01: Προσφυγή-αγωγή του Arnaldo Lucaccioni κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2001	25
2001/C 331/42	Υπόθεση T-213/01: Προσφυγή της Österreichische Postsparkasse κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001	26
2001/C 331/43	Υπόθεση T-214/01: Προσφυγή της Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001	26
2001/C 331/44	Υπόθεση T-216/01: Προσφυγή της ReiseBank AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2001	27
2001/C 331/45	Υπόθεση T-222/01: Προσφυγή της SINAGA, Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas, SA, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2001	27
2001/C 331/46	Υπόθεση T-225/01: Προσφυγή του Gobierno Foral de Navarra κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001	28
2001/C 331/47	Υπόθεση T-226/01: Αγωγή της εταιρίας CAS Succhi di Frutta S.p.a. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	29
2001/C 331/48	Υπόθεση T-227/01: Προσφυγή των Territorio Histórico de Alava — Excma. Diputación de Alava και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	29
2001/C 331/49	Υπόθεση T-228/01: Προσφυγή των Territorio Histórico de Vizcaya — Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	30

2001/C 331/50	Υπόθεση T-229/01: Προσφυγή των Territorio Histórico de Guipúzcoa — Excma. Diputación de Guipúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	31
2001/C 331/51	Υπόθεση T-231/01: Προσφυγή των Territorio Histórico de Vizcaya — Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	31
2001/C 331/52	Υπόθεση T-232/01: Προσφυγή των Territorio Histórico de Guipúzcoa — Excma. Diputación de Guipúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001	32
2001/C 331/53	Υπόθεση T-233/01: Προσφυγή του Daniel Callebaut κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 2001	32
2001/C 331/54	Υπόθεση T-235/01: Προσφυγή του Γεωργίου Καραβέλη κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 21.9.2001	33
2001/C 331/55	Υπόθεση T-238/01: Προσφυγή του Centre Européen pour la Statistique et le Développement, A.s.b.l. (CESD — Communautaire, A.s.b.l.) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2001	33
2001/C 331/56	Υπόθεση T-240/01: Προσφυγή του Jean-Louis Cougnon κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 2001	34
2001/C 331/57	Διαγραφή της υποθέσεως T-53/01	34
2001/C 331/58	Διαγραφή της υποθέσεως T-98/01	34

I

(Ανακωνώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 9ης Οκτωβρίου 2001

στην υπόθεση C-377/98: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως⁽¹⁾

(«Ακύρωση — Οδηγία 98/44/EK — Έννομη προστασία των βιοτεχνολογικών εφευρέσεων — Νομική βάση — Άρθρο 100 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατοπιν τροποποίησης, άρθρο 95 ΕΚ), άρθρο 235 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 308 ΕΚ) ή άρθρα 130 και 130 ΣΤ της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 157 ΕΚ και 163 ΕΚ) — Επικουρικότητα — Ασφάλεια δικαίου — Υποχρεώσεις διεθνούς δικαίου των κρατών μελών — θεμελιώδη δικαιώματα — Ανθρώπινη αξιοπρέπεια — Αρχή της συλλογικότητας για τις νομοθετικού περιεχομένου προπαρασκευαστικές πράξεις της Επιτροπής»)

(2001/C 331/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-377/98, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: M. A. Fierstra και I. van der Steen), υποστηριζόμενο από την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: U. Leanza, επικουρούμενος από τον P. G. Ferri) και το Βασίλειο της Νορβηγίας (εκπρόσωπος: H. W. Longva) κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: J. Schoo και E. Vandenbosch), και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: R. Gosalbo Bono, G. Houttuin και A. Lo Monaco), υποστηριζομένων από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Banks και P. van Nuffel), με αντικείμενο την ακύρωση της οδηγίας 98/44/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 1998, για την έννομη προστασία των βιοτεχνολογικών εφευρέσεων (ΕΕ L 213, σ. 13), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (εισηγητή), L. Sevón, M. Wathelet, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας:

H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Νορβηγίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

⁽¹⁾ ΕΕ C 378 της 5.12.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 9ης Οκτωβρίου 2001

στην υπόθεση C-409/98 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: Commissioners of Customs & Excise κατά Mirror Group plc⁽¹⁾

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Απαλλαγή της μισθώσεως ακινήτων — Έννοια — Ανάλυση υποχρεώσεως μισθώσεως»)

(2001/C 331/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-409/98, με αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Commissioners of Customs & Excise και Mirror Group plc, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 13, Β, στοιχείο β', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των

σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τις F. Macken, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric (εισηγήτρια), και τους C. Gulmann, J.-P. Puissochet, και R. Schintgen, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος, εξέδωσε στις 9 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ένα πρόσωπο το οποίο, αρχικώς, ουδέν δικαίωμα έχει επί ακινήτου και το οποίο συνάπτει με τον κύριο του ακινήτου αυτού συμφωνία ενόψει της μίσθωσης του εν λόγω ακινήτου και/ή αποδέχεται τη μίσθωση του ακινήτου έναντι της καταβολής χρηματικού ποσού εκ μέρους του κυρίου του δεν προβαίνει σε παροχή υπηρεσιών εμπίπτουσα στο άρθρο 13, Β, στοιχείο β', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση.
- 2) Πρόσωπο μη έχον, αρχικώς, ουδέν δικαίωμα επί ακινήτου, το οποίο συνάπτει συμφωνία προαιρέσεως, όπως αυτή περί της οποίας πρόκειται στην κύρια δίκη, σχετικά με τη μίσθωση του ακινήτου αυτού έναντι της καταβολής χρηματικού ποσού εκ μέρους του κυρίου του ακινήτου, υπό τον όρο ότι το εν λόγω ποσό θα παραμείνει κατατεθειμένο σε ειδικό λογαριασμό ως εγγύηση της εκπληρώσεως των υποχρεώσεων που υπέχει το πρόσωπο αυτό από τη συμφωνία προαιρέσεως, και το οποίο ασκεί εν συνεχεία το προβλεπόμενο στη συμφωνία δικαίωμα προαιρέσεως και αποδέχεται τη μίσθωση χώρων στο ακίνητο έναντι της υπέρ αυτού αποδεσμεύσεως του κατατεθειμένου στον ειδικό λογαριασμό ποσού, σε ουδεμία από τις ανωτέρω περιπτώσεις προβαίνει σε παροχή υπηρεσιών εμπίπτουσα στο άρθρο 13, Β, στοιχείο β', της έκτης οδηγίας 77/388.

(¹) ΕΕ C 20 της 23.1.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 9ης Οκτωβρίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-80/99 και C-82/99 (αιτήσεις του *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ernst-Otto Flemmer (C-80/99), Renate Christoffel (C-81/99) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και Marike Leitensdorfer (C-82/99) κατά *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* (¹)

(«Εξωσυμβατική ευθύνη — Παραγωγοί γάλακτος — Δέσμευση μη εμπορίας — Αποκλεισμός από το καθεστώς γαλακτοκομικών ποσοτώσεων — Αποζημίωση — Υποκατάσταση — Κατ' αποκοπήν αποζημίωση μέσω συμβάσεως — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2187/93 — Αρμόδιο δικαστήριο — Εφαρμοστέο δίκαιο»)

(2001/C 331/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-80/99, με αντικείμενο αιτήσεις του *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Γερμανία) προς το

Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Ernst-Otto Flemmer (C-80/99), Renate Christoffel (C-81/99), αφενός, Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αφετέρου, εκπροσωπούμενων από το: *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung*, και μεταξύ Marike Leitensdorfer (C-82/99) και *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung*, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 215, δεύτερο εδάφιο, και 178 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και 235 ΕΚ), καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2187/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποζημίωσης σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων, οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους (ΕΕ L 196, σ. 6), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric (εισηγήτρια), S. von Bahr, προέδρους τμήματος, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, L. Sevón, M. Wathelet, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 9 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Οι διατάξεις του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, σε συνδυασμό προς το άρθρο 178 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και 235 ΕΚ), έχουν την έννοια ότι δεν καθιστούν το Δικαστήριο αρμόδιο επί διαφορών που προκύπτουν από σύμβαση αποζημίωσης την οποία έχει συνάψει, εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής, η αρμόδια εθνική αρχή κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 2187/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποζημίωσης σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων, οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους.
- 2) Ελλείπει σχετικής προβλέψεως στον κανονισμό 2187/93, οι συμβάσεις αποζημίωσης που συνάπτονται κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού διέπονται από τους κανόνες του εθνικού δικαίου, καθ' όσον η εφαρμογή τους δεν θίγει το πεδίο εφαρμογής και την αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου.
- 3) Το κοινοτικό δίκαιο δεν εμποδίζει την εφαρμογή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης την οποία προβλέπει η εσωτερική έννομη τάξη του οικείου κράτους μέλους κατά την ερμηνεία των συμβάσεων που έχουν συνάψει οι εθνικές αρχές εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής, υπό την προϋπόθεση ότι συνεκτιμάται και το κοινοτικό συμφέρον.

(¹) ΕΕ C 121 της 1.5.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 27ης Σεπτεμβρίου 2001

στην υπόθεση C-257/99 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: The Queen κατά Secretary of State for the Home Department, ex parte: Julius Barkoci και Marcel Malik⁽¹⁾

(«Εξωτερικές σχέσεις — Συμφωνία Συνδέσεως Κοινοτήτων — Τσεχικής Δημοκρατίας — Ελευθερία εγκαταστάσεως — Τσέχοι υπήκοοι που επιθυμούν να εγκατασταθούν σε κράτος μέλος ως εργαζόμενοι αυτοαπασχολούμενοι»)

(2001/C 331/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-257/99, με αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ The Queen και Secretary of State for the Home Department, ex parte: Julius Barkoci και Marcel Malik, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 45 και 59 της Ευρωπαϊκής Συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Τσεχικής Δημοκρατίας, αφετέρου, συναφθείσας και εγκριθείσας, εξ ονόματος της Κοινότητας, με την απόφαση 94/910/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 360, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez, Πρόεδρο, C. Gulmann, A. La Pergola (εισηγητή), M. Wathelet και B. Σκουρή, προέδρους τμήματος, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen και F. Macken, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το άρθρο 45, παράγραφος 3, της Ευρωπαϊκής Συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Τσεχικής Δημοκρατίας, αφετέρου, συναφθείσας και εγκριθείσας, εξ ονόματος της Κοινότητας, με την απόφαση 94/910/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, έχει την έννοια ότι θεσπίζει, στον τομέα εφαρμογής της Συμφωνίας αυτής, συγκεκριμένη και ανεπιφύλακτη αρχή η οποία μπορεί να λειτουργήσει ικανοποιητικά ώστε να εφαρμοστεί από τον εθνικό δικαστή και, επομένως, ικανή να διέπει τη νομική κατάσταση των ιδιωτών. Επομένως, το άμεσο αποτέλεσμα που πρέπει να αναγνωριστεί στη διάταξη αυτή συνεπάγεται ότι οι Τσέχοι υπήκοοι που την επικαλούνται μπορούν να

την προβάλλουν ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους υποδοχής, παρά το ότι οι αρχές του κράτους αυτού είναι αρμόσιες να εφαρμόσουν στους εν λόγω υπηκόους την εθνική νομοθεσία σχετικά με την είσοδο, την παραμονή και την εγκατάσταση βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 1, της εν λόγω Συμφωνίας.

- 2) Το δικαίωμα εγκαταστάσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 45, παράγραφος 3, της Συμφωνίας Συνδέσεως, συνεπάγεται ότι παρέχεται δικαίωμα εισόδου και παραμονής, ως επιστέγασμα του δικαιώματος αυτού, στους Τσέχους υπηκόους που επιθυμούν να αναλαμβάνουν και να ασκούν βιομηχανικές, εμπορικές, βιοτεχνικές ή δραστηριότητες ελεύθερων επαγγελματιών σε κράτος μέλος. Ωστόσο, από το άρθρο 59, παράγραφος 1, της εν λόγω Συμφωνίας προκύπτει ότι αυτά τα δικαιώματα εισόδου και παραμονής δεν είναι απόλυτα, καθότι η άσκησή τους μπορεί να περιοριστεί ενδεχομένως από διατάξεις του κράτους μέλους υποδοχής σχετικές με τις είσοδο, την παραμονή και την εγκατάσταση των Τσέχων υπηκόων.
- 3) Ο συνδυασμός των άρθρων 45, παράγραφος 3, και 59, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Συνδέσεως δεν αντικειναι κατ' αρχήν σε σύστημα προηγούμενου ελέγχου που εξαρτά τη χορήγηση άδειας εισόδου από τις αρμόδιες περί αλλοδαπών αρχές από την προϋπόθεση ότι ο αιτών αποδεικνύει ότι έχει πραγματικά την πρόθεση να αναλάβει μη μισθωτή δραστηριότητα, χωρίς ταυτόχρονη άσκηση μισθωτής εργασίας ή συνδρομή δημοσίου ταμείου, και ότι διαθέτει εξ αρχής αρκετά χρήματα και εύλογες πιθανότητες επιτυχίας. Ουσιαστικές υποχρεώσεις, όπως αυτές της παραγράφου 212 των United Kingdom Immigration Rules (House of Commons Paper 395), αποσκοπούν ακριβώς στο να καθιστούν στις αρμόδιες αρχές δυνατή την πραγματοποίηση του ελέγχου αυτού και είναι ικανές να διασφαλίσουν την πραγματοποίηση του στόχου αυτού.
- 4) Η προϋπόθεση της προτελευταίας φράσης του άρθρου 59, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Συνδέσεως έχει την έννοια ότι η υποχρέωση λήψεως στη χώρα κατοικίας, προ της αναχώρησής προς το κράτος μέλος υποδοχής, εγγράφου εισόδου, η χορήγηση του οποίου εξαρτάται από τον έλεγχο ουσιαστικών προϋποθέσεων, όπως αυτές του άρθρου 212 των Immigration Rules, δεν έχει ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα να καθιστά αδύνατη ή υπερβολικά δύσκολη την άσκηση από τους Τσέχους υπηκόους των δικαιωμάτων που τους αναγνωρίζει το άρθρο 45, παράγραφος 3, της Συμφωνίας Συνδέσεως, εφόσον οι αρμόδιες του κράτους μέλους υποδοχής αρχές ασκούν τη διακριτική ευχέρεια που διαθέτουν όσον αφορά τις αιτήσεις εισόδου με σκοπό την εγκατάσταση που υποβάλλονται με βάση την εν λόγω Συμφωνία στο σημείο αρίξεως αυτού του κράτους, όποτε να μπορεί να χορηγηθεί άδεια εισόδου του Τσέχο υπήκοου που δεν έχει έγγραφο εισόδου, επί βάσεως διαφορετικής από αυτήν των Immigration Rules, αν η αίτησή του πληροί σαφώς και προδήλως τις ίδιες ουσιαστικές υποχρεώσεις με αυτές που θα ίσχυαν εάν αυτός είχε υποβάλει αίτηση εγγράφου εισόδου στην Τσεχική Δημοκρατία.

(¹) ΕΕ C 246 της 28.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 4ης Οκτωβρίου 2001

(αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): στην υπόθεση C-326/99: Stichting «Goed Wonen» κατά Staatssecretaris van Financiën⁽¹⁾)

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Εξουσία κράτους μέλους να θεωρεί ορισμένα εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων ως ενσώματα αγαθά δυνάμει να καταστούν αντικείμενο “παραδόσεως” — Άσκηση της εξουσίας αυτής περιοριζόμενη στην περίπτωση που η αντιπαροχή για την παροχή του εμπραγμάτου δικαιώματος είναι τουλάχιστον ίση με την οικονομική αξία του σχετικού ακινήτου — Μισθώσεις ακινήτων — Απαλλαγές»)

(2001/C 331/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-326/99, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Stichting «Goed Wonen» και Staatssecretaris van Financiën, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, παράγραφος 3, καθώς και 13, μέρος Β, στοιχείο β', και μέρος Γ, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. εκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους Α. La Pergola (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, Μ. Wathelet, D. Α. Ο. Edward, Ρ. Jann και C. W. Α. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος, εξέδωσε στις 4 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 5, παράγραφος 3, στοιχείο β', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε διάταξη εθνικού δικαίου, όπως το άρθρο 3, παράγραφος 2, του Wet houdende vervanging van de bestaande omzetbelasting door een omzetbelasting volgens het stelsel van heffing over de toegevoegde waarde (νόμου περί αντικαταστάσεως του υπάρχοντος φόρου κύκλου εργασιών με φόρο κύκλου εργασιών κατά το σύστημα του φόρου προστιθέμενης αξίας), της 28ης Ιουνίου 1968, όπως τροποποιήθηκε από τον Wet ter bestrijding van constructies met betrekking tot onroerende zaken (νόμο περί μέτρων καταπολεμήσεως των τεχνασμάτων των σχετικών με τα ακίνητα), της 18ης Δεκεμβρίου 1995,

ο οποίος εξαρτά τον χαρακτηρισμό της «παραδόσεως αγαθών» για τις πράξεις συστάσεως, μεταβιβάσεως, τροποποιήσεως, παρατήσεως ή λόγω καταγγελίας απώλειας εμπραγμάτων δικαιωμάτων που αφορούν ακίνητα από την προϋπόθεση ότι η καταβληθείσα αντιπαροχή για τις πράξεις αυτές, προσαυξημένη κατά το ποσό του φόρου κύκλου εργασιών, είναι τουλάχιστον ίση προς την οικονομική αξία του ακινήτου, το οποίο αφορούν τα εν λόγω δικαιώματα.

- 2) Το άρθρο 13, μέρος Β, στοιχείο β', και μέρος Γ, στοιχείο α', της οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε διάταξη εθνικού δικαίου, όπως το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο 5, του εν λόγω νόμου της 28ης Ιουνίου 1968, όπως τροποποιήθηκε από τον νόμο της 18ης Δεκεμβρίου 1995, η οποία, προκειμένου να εφαρμόσει την απαλλαγή από τον φόρο προστιθέμενης αξίας, επιτρέπει την εξομοίωση της συστάσεως, για ορισμένο χρόνο και έναντι αντιπαροχής, εμπραγμάτου δικαιώματος που παρέχει στον δικαιούχο του εξουσία χρήσεως ενός ακινήτου, όπως είναι το δικαίωμα επικαρπίας για το οποίο πρόκειται στην κύρια δίκη, με τη μίσθωση ή την αγρομίσθωση αυτού.

⁽¹⁾ ΕΕ C 33 της 20.11.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 4ης Οκτωβρίου 2001

στην υπόθεση C-438/99 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης του Juzgado de lo Social Único de Algeciras): Maria Luisa Jiménez Melgar κατά Ayuntamiento de Los Barrios⁽¹⁾)

(«Προστασία των εγκύων γυναικών — Οδηγία 92/85/ΕΟΚ — Άρθρο 10 — Άμεσο αποτέλεσμα και περιεχόμενο — Απόλυση — Σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου»)

(2001/C 331/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-438/99, με αντικείμενο αίτηση του Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Ισπανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Maria Luisa Jiménez Melgar και Ayuntamiento de Los Barrios, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 10 της οδηγίας 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά

με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων (δέκατης ειδικής οδηγίας κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ L 348, σ. 1), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), P. Jann, L. Sevón και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 4 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 10 της οδηγίας 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων (δέκατης ειδικής οδηγίας κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ), έχει άμεσο αποτέλεσμα και πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, ελλείψει μέτρων μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο ληφθέντων από κράτος μέλος εντός της προθεσμίας που επιβάλλει η οδηγία αυτή, παρέχει στους πολίτες δικαιώματα που αυτοί μπορούν να επικαλούνται ενώπιον εθνικού δικαστηρίου κατά των αρχών του κράτους αυτού.
- 2) Επιτρέποντας παρεκκλίσεις από την απαγόρευση απολύσεως των εγκύων, λεχώνων ή γαλουχουσών εργαζομένων στις περιπτώσεις «που δεν συνδέονται με την κατάστασή τους και γίνονται δεκτές από τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές», το άρθρο 10, σημείο 1, της οδηγίας 92/85 δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη να εξειδικεύουν τους λόγους απολύσεως των εργαζομένων αυτών γυναικών.
- 3) Μολονότι η απαγόρευση απολύσεως που προβλέπει το άρθρο 10 της οδηγίας 92/85 έχει εφαρμογή τόσο στις συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου όσο και στις συναφθείσες για ορισμένο χρόνο, η μη ανανέωση μιας τέτοιας σύμβασης, κατά την προβλεπόμενη λήξη της ισχύος της, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόλυση απαγορευόμενη από την εν λόγω διάταξη. Ωστόσο, στο μέτρο που η μη ανανέωση μιας σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου αιτιολογείται από την κατάσταση εγκυμοσύνης της εργαζομένης, συνιστά άμεση δυσμενή διάκριση βασισμένη στο φύλο, αντίθετη προς τα άρθρα 2, παράγραφος 1, και 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας.
- 4) Προβλέποντας ότι η απόλυση εγκύου, λεχώνας ή γαλουχούσας εργαζομένης μπορεί, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να πραγματοποιηθεί, «ενδεχομένως, εφόσον το εγκρίνει η αρμόδια αρχή», το άρθρο 10, σημείο 1, της οδηγίας 92/85 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να προβλέπουν την παρέμβαση εθνικής αρχής η οποία, αφού διαπιστώσει την ύπαρξη εξαιρετικής περιπτώσεως ικανής να αιτιολογήσει την απόλυση αυτής της εργαζομένης, παρέχει συναφώς την έγκρισή της πριν από τη σχετική απόφαση του εργοδότη.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Οκτωβρίου 2001

στην υπόθεση C-449/99 P: Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων
κατά Michel Hautem⁽¹⁾

(«Αίτηση αναιρέσεως — Υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων — Απόλυση — Ερμηνεία του Κανονισμού του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων — Λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλονται εσφαλμένοι νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών και εσφαλμένη αιτιολογία — Φερόμενη παράβαση των κανόνων που έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και του προσωπικού της»)

(2001/C 331/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-449/99 P, Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (εκπρόσωπος: G. Marchegiani, επικουρούμενος από τον G. Vansersanden), με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 28 Σεπτεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-140/97, Hautem κατά ΕΤΕ (Συλλογή Υπ. Υπ. 1999, σ. I-A-171 και II-897), όπου ο έτερος διάδικος είναι ο Michel Hautem, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, κάτοικος Schouweiler (Λουξεμβούργο) (δικηγόροι: M. Karp και J. Choucroun), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή (εισηγητή), J.-P. Puissochet, R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 2 Οκτωβρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 34 της 5.2.2000.

⁽¹⁾ ΕΕ C 20 της 22.1.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 10ης Ιουλίου 2001

στην υπόθεση C-497/99 P: Irish Sugar plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Αίτηση αναιρέσεως — Άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ) — Ζάχαρη — Συλλογική δεσπόζουσα θέση — Κατάχρηση — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»)

(2001/C 331/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-497/99 P Irish Sugar plc, με έδρα το Carlow (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τον A. Böhlke, Rechtsanwalt, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 1999 του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα), T-215/97, Irish Sugar κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-2969), με την οποία ζητήθηκε η αναίρεση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι: η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Wiedner, επικουρούμενος από τον C. Quigley), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, L. Sevón, S. von Bahr (εισηγητή) και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την Irish Sugar plc στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 63 της 4.3.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 20ής Σεπτεμβρίου 2001

στην υπόθεση C-1/01 P: Asia Motor France SA, André-François Bach και Monin automobiles SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Ανταγωνισμός — Απόφαση περί απορρίψεως καταγγελιών — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»)

(2001/C 331/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-1/01 P, Asia Motor France SA, με έδρα το Chemille (Γαλλία), υπό δικαστική εκκαθάριση, André-François Bach, υπό την ιδιότητα του εκκαθαριστή της επιχειρήσεως Jean-Michel Cesbron, κάτοικος Chemille, υπό δικαστική εκκαθάριση, και Monin automobiles SA, με έδρα το Bourg-de-Péage (Γαλλία), υπό δικαστική εκκαθάριση, (δικηγόρος: J.-C. Fourgoux), με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα), της 26ης Οκτωβρίου 2000, T-154/98, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-3453), με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής, όπου οι έτεροι διάδικοι είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. G. Marengo και η F. Siredey-Garnier) και η Europe auto services SA (EAS), με έδρα τη Livange (Λουξεμβούργο), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Σκουρή, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή) και την N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 20 Σεπτεμβρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την Asia Motor France SA, τον A.-F. Bach, ως εκκαθαριστή της επιχειρήσεως του J.-M. Cesbron, και τη Monin automobiles SA στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 61 της 24.2.2001.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof der Republik Österreich (Αυστρία) με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001 στην υπόθεση Carlito Abler και 21 ακόμη ενάγοντες, προσθέτως παρεμβαίνουσα: Sanrest Großküchen Betriebsgesellschaft mbH, κατά Sodexho MM Catering Gesellschaft

(Υπόθεση C-340/01)

(2001/C 331/10)

Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Σεπτεμβρίου 2001, το Oberster Gerichtshof der Republik Österreich (Αυστρία), στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ, αφενός, Carlito Abler και 21 ακόμη εναγόντων, προσθέτως παρεμβαίνουσα: Sanrest Großküchen Betriebsgesellschaft mbH, και, αφετέρου, Sodexho MM Catering Gesellschaft, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

«Πρόκειται για μεταβίβαση τμήματος επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 1 της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977⁽¹⁾, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεως επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, όταν ο διαχειριστής ενός νοσοκομείου, ο οποίος μέχρι τούδε είχε αναθέσει σε μια επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εστιατορίου την προμήθεια εδεσμάτων και ποτών στους ασθενείς και στο προσωπικό του νοσοκομείου έναντι ποσού υπολογιζομένου βάσει της τιμής της ημερήσιας διατροφής ανά άτομο και είχε θέσει προς τούτο στη διάθεση της επιχειρήσεως αυτής νερό και ενέργεια καθώς και τις εγκαταστάσεις του (τους χώρους μαγειρείου της επιχειρήσεως) καθώς και τον απαραίτητο εξοπλισμό, μετά την καταγγελία της συμβάσεως αυτής αναθέτει το έργο αυτό και τα υλικά μέσα που επίθεντο μέχρι τούδε στη διάθεση της πρώτης επιχειρήσεως παροχής υπηρεσιών εστιατορίου σε μια άλλη επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εστιατορίου, χωρίς η δεύτερη αυτή επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εστιατορίου να αναλαμβάνει τα μέσα που είχε εισφέρει αυτή η ίδια η πρώτη επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εστιατορίου, ήτοι προσωπικό, αποθέματα, έγγραφα σχετικά με την κοστολόγηση, τα προσφερόμενα εδέσματα, το διαιτολόγιο, τις συνταγές ή την αποκτηθείσα εμπειρία;»

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesgericht Korneuburg με διάταξη της 4ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση Plato Plastik Robert Frank GmbH κατά CAROPACK Handelsgesellschaft mbH

(Υπόθεση C-341/01)

(2001/C 331/11)

Με διάταξη της 4ης Σεπτεμβρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις

11 Σεπτεμβρίου 2001, το Landesgericht Korneuburg, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Plato Plastik Robert Frank GmbH και CAROPACK Handelsgesellschaft mbH που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζήτησε από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1.1. Αποτελούν οι πλαστικές σακούλες συσκευασία, κατά την έννοια της οδηγίας 94/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1994⁽¹⁾, ιδίως κατά το άρθρο 3, σημείο 1, αυτής,

α) στην περίπτωση που προσφέρονται από τον λιανοπωλητή, πλησίον του ταμείου, ως εμπόρευμα και παραδίδονται στον πελάτη κατόπιν αιτήσεώς του και έναντι αντιτίμου με σκοπό τη μεταφορά των αγορασθέντων εμπορευμάτων, ή

β) στην περίπτωση κατά την οποία παραδίδονται για τον ίδιο σκοπό από τον λιανοπωλητή στον πελάτη, μετά την καταβολή του αντιτίμου για τα αγορασθέντα εμπόρευμα, ανεξαρτήτως της αιτήσεώς του και άνευ υποχρέωσης καταβολής χωριστού αντιτίμου, τοποθετούνται δε σ' αυτές τα αγορασθέντα εμπόρευμα.

1.2.1. Πρώτο παρεπόμενο ερώτημα για την περίπτωση κατά την οποία η απάντηση σε ένα εκ των ανωτέρω ερωτημάτων θα είναι καταφατική με βάση το κείμενο της οδηγίας στη γερμανική γλώσσα:

Η απάντηση είναι ίδια αν δεν ληφθεί υπόψη το κείμενο του άρθρου 3, σημείο 1, της οδηγίας 94/62/ΕΚ στη γερμανική γλώσσα για τον ορισμό του όρου «συσκευασία», όπου γίνεται λόγος μόνο για «εμπόρευματα», αλλά το κείμενο της οδηγίας στη γαλλική ή την ιταλική γλώσσα όπου γίνεται λόγος για ορισμένα αγαθά (marchandises données, determinate merci), οπότε οι σακούλες που παράγει ο ενάγων δεν αποτελούν συσκευασία κατά την έννοια της οδηγίας, διότι μπορούν να τοποθετούνται σ' αυτές οποιαδήποτε αγαθά (μη εκ των προτέρων καθοριζόμενα), ποια δε διατύπωση πρέπει να ληφθεί υπόψη;

1.2.2. Δεύτερο παρεπόμενο ερώτημα για την περίπτωση κατά την οποία δοθεί αρνητική απάντηση σε ένα εκ των ανωτέρω ερωτημάτων:

Μπορούν ο αυστριακός νομοθέτης ή η Επιτροπή να υπαγάγουν προϊόντα τα οποία δεν μπορούν να θεωρηθούν ως συσκευασία κατά την έννοια της οδηγίας στις διατάξεις της σχετικής με τις συσκευασίες οδηγίας ή σε παρόμοιες διατάξεις;

2. Είναι σύμφωνο με το κοινοτικό δίκαιο να επιβάλλει ο φορέας που είναι αρμόδιος για την εφαρμογή του ισχύοντος στην Αυστρία συστήματος συλλογής και ανακτήσεως τέλη (τέλη αδείας), ακόμη και όταν πρόκειται για σακούλες οι οποίες δεν εμπίπτουν στην οδηγία 94/62/ΕΚ, για τον λόγο και μόνον ότι φέρουν ένα σήμα (πράσινη βούλα) του οποίου τη χρήση είναι αρμόδιος να επιτρέπει;

- 3.1. Ως «παραγωγός» κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 1, της οδηγίας 94/62/ΕΚ πρέπει να θεωρείται μόνον εκείνος ο οποίος συνδυάζει το εμπόρευμα με το προϊόν συσκευασίας ή μήπως και εκείνος ο επιχειρηματίας ο οποίος παράγει το προοριζόμενο για συσκευασία προϊόν, το οποίο ως εκ τούτου πρέπει να θεωρείται ως υλικό συσκευασίας;
- 3.2. Παρεπόμενο ερώτημα για την περίπτωση που η απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα είναι καταφατική: οφείλουν ο αυστριακός νομοθέτης ή η Επιτροπή να υποχρεώσουν έναν επιχειρηματία ο οποίος παράγει απλώς υλικό συσκευασίας, δηλαδή ένα προϊόν το οποίο προορίζεται να περιλάβει αγαθά, να συμμετάσχει σε ένα σύστημα συλλογής και ανάκτησης κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 94/62/ΕΚ;
4. Αντίκειται προς την αρχή «ο ρυπαίων πληρώνει» μνεία της οποίας γίνεται στις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας 94/62/ΕΚ, νομοθετική διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της αυστριακής κανονιστικής αποφάσεως περί συσκευασιών, κατά την οποία υποχρεούνται οι παραγωγοί, ιδίως οι παραγωγοί υλικών συσκευασίας (βλ. άρθρο 3, παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως περί συσκευασιών), οι εισαγωγείς, οι συσκευάζοντες και πωλούντες αγαθά να συγκεντρώνουν δωρεάν τα υλικά συσκευασίας μετά τη χρήση τους, θεωρουμένου ενδεχομένως αντιφατικού του γεγονότος ότι τα πρόσωπα τα οποία αφορά η υποχρέωση αυτή ορίζονται τόσο περιοριστικά, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτά και ο καταναλωτής, και/ή αντιβαίνει μια τέτοια ρύθμιση στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας, ενόψει του ότι ορίζεται σ' αυτό ως σκοπός της οδηγίας η αποτροπή των εμποδίων στο εμπόριο, δεδομένου ότι η υποχρέωση που επιβάλλεται στον παραγωγό να συγκεντρώνει το υλικό της συσκευασίας ή τις συσκευασίες συνιστά το μεγαλύτερο από τα δυνατά εμπόδια του εμπορίου;
5. Αντιβαίνει ένα σύστημα συλλογής και ανακτήσεως, όπως αυτό που εφαρμόζει στην Αυστρία Alstoff Recycling Austria Aktiengesellschaft, κατά την έννοια του άρθρου 11 της κανονικής αποφάσεως περί συσκευασιών, προς την αρχή της αναλογικότητας, αν αυτό είναι δυσανάλογο προς τις απαιτήσεις μιας αποτελεσματικής προστασίας του περιβάλλοντος;
6. Αντιβαίνει προς τις αρχές που τίθενται με τα άρθρα 30 επ., ειδικότερα δε με το άρθρο 37, της Συνθήκης ΕΚ η εγκαθίδρυση σε κράτος μέλος, όπως συνέβη στην Αυστρία βάσει του άρθρου 11 της κανονιστικής αποφάσεως περί συσκευασιών, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 7 της οδηγίας, ενός συστήματος συλλογής και ανακτήσεως μονοπωλιακού χαρακτήρα (στην Αυστρία η εταιρία Alstoffrecycling Austria Aktiengesellschaft), κατά τρόπο που να περιορίζονται δυσανάλογο ο ανταγωνισμός και οι θεμελιώδεις ελευθερίες, αυτός δε ο περιορισμός να μην συμβάλλει στην αποτελεσματική βελτίωση του επιπέδου προστασίας του περιβάλλοντος, όταν το σύστημα αυτό, το οποίο ισχύει παράλληλα με το σύστημα των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, δεν συμβιβάζεται με τον σκοπό του διαχωρισμού στην πηγή, η οποία κατά τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας είναι «θεμελιώδους σημασίας», καθόσον προβλέπει την ανάμιξη όλων των συσκευασιών που φέρουν

την πράσινη βούλα, και, εξάλλου, αφαιρεί από τον καταναλωτή το δικαίωμα που του παρέχει και του διασφαλίζει η έκτη τροποποιητική οδηγία περί φόρου κύκλου εργασιών, της 17ης Μαΐου 1977, για την καταβολή του ημίσεως ή και ακόμη μικρότερου φόρου κύκλου εργασιών για τη διάθεση των οικιακών του απορριμμάτων;

7. Οφείλει η αυστριακή κανονιστική απόφαση περί συσκευασιών να μεταφέρει τη διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας η οποία επιβάλλει την εγκαθίδρυση ενός συστήματος συλλογής και ανακτήσεως, υπό τη μορφή εγκαθιδρύσεως ενός μονοπωλιακού ή ολιγοπωλιακού συστήματος το οποίο να έχει το αποκλειστικό δικαίωμα διαθέσεως του συνόλου των απορριμμάτων συσκευασιών που μπορούν να ξαναχρησιμοποιηθούν ως πρώτη ύλη, έχοντας έτσι τη δυνατότητα, διά της επιδοτήσεως επιχειρήσεως, κλάδων (π.χ. της βιομηχανίας τοιμέντου) ή οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως (π.χ. Δήμος Βιέννης) να φορολογεί και να επιδοτεί κατά το δοκούν τη χρησιμοποίηση απορριμμάτων με αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού, ή μήπως ένα τέτοιο σύστημα αντιβαίνει προς το κοινοτικό δίκαιο και, ειδικότερα, προς τα άρθρα 30 επ. της Συνθήκης ΕΚ, ιδίως δε προς το άρθρο 37 της Συνθήκης ΕΚ;

(¹) ΕΕ L 365 σ. 10.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-345/01)

(2001/C 331/12)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας ή, σε κάθε περίπτωση, μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή, όλες τις αναγκαίες νομοθετικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 98/81/ΕΚ (¹) του Συμβουλίου για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΚ (²) για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·
- 2) να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Από τον κατά το άρθρο 249, παράγραφος 3, ΕΚ, δεσμευτικό χαρακτήρα των οδηγιών και από το άρθρο 10, παράγραφος 1, ΕΚ, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη, στα οποία απευθύνονται οι οδηγίες, υποχρεούνται να μεταφέρουν στο εσωτερικό δίκαιο τις διατάξεις των οδηγιών έτσι ώστε προ της λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς τους να παραγάγουν πλήρως τα πρακτικά τους αποτελέσματα. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 5 Ιουνίου 2000, χωρίς η Αυστρία να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις.

(¹) ΕΕ 1998, L 330, σ. 13.

(²) ΕΕ 1990, L 117, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-346/01)

(2001/C 331/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας ή, σε κάθε περίπτωση, μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή, τις αναγκαίες νομοθετικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 98/81/ΕΚ του Συμβουλίου για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΚ για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών (¹) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογα προς εκείνα της υποθέσεως C-345/01 (²).

(¹) ΕΕ L 330 της 5.12.1998, σ. 13.

(²) Βλέπε σελίδα 8 της παρούσας Εφημερίδας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-347/01)

(2001/C 331/14)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας και, σε κάθε περίπτωση, μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή, τις αναγκαίες νομοθετικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 98/8/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 1998, για τη διάθεση βιοκτόνων στην αγορά (¹) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 34, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογα προς εκείνα της υποθέσεως C-345/01 (²), η προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 14 Μαΐου 2000.

(¹) ΕΕ L 123 της 24.4.1998, σ. 1.

(²) Βλέπε σελίδα 8 της παρούσας Εφημερίδας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-348/01)

(2001/C 331/15)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. zur Hausen και την J. Adda, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 97/11/EK του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, περί τροποποιήσεως της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον⁽¹⁾ ή, επικουρικώς, παραλείποντας να ενημερώσει πλήρως την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- 2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογα προς εκείνα της υποθέσεως C-345/01⁽²⁾: η προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 14 Μαρτίου 1999.

⁽¹⁾ ΕΕ L 73 της 14.3.1997, σ. 5.

⁽²⁾ Βλέπε σελίδα 8 της παρούσας Εφημερίδας.

Προσφυγή της Ιταλικής Κυβερνήσεως κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-360/01)

(2001/C 331/16)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον Gianni De Bellis, Avvocato

delo Stato, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 21 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 του κανονισμού της Επιτροπής (ΕΚ) 1263/2001 της 27ης Ιουνίου 2001 για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2001/02, των παράγωγων τιμών παρέμβασης της λευκής ζάχαρης (ΕΕ 2001, L 178, σ. 60), εφόσον δεν καθορίζονται με αυτόν παράγωγες τιμές παρέμβασης λευκής ζάχαρης για όλες τις περιοχές της Ιταλίας και, στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη, να ακυρώσει επίσης το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α' του κανονισμού του Συμβουλίου (ΕΚ) 1260/2001 της 19ης Ιουνίου 2001·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, ορίζοντας ότι η εσωτερική κατανάλωση πρέπει να σταθμίζεται με την παραγωγή, προκειμένου να διαπιστώνεται αν υφίσταται ή όχι έλλειμμα, έκανε χρήση παρανόμου και πεπλανημένου κριτηρίου προσδιορισμού.

Ειδικότερα, προεκτιμώντας την κατανάλωση, δεν συμπεριέλαβε τη ζάχαρη που χρησιμοποιείται για την παρασκευή με βάση της ζάχαρη προϊόντων που προορίζονται για εξαγωγή.

Επομένως, η Ιταλία θα υποχρεωθεί να εισαγάγει λευκή ζάχαρη για το οικονομικό έτος 2001/02, όπως και οποιαδήποτε άλλη χώρα σε κατάσταση καθ' υπόθεση όμοια, με εξαίρεση το γεγονός ότι η οποιαδήποτε άλλη χώρα καταναλίσκει στο εσωτερικό όλα τα παρασκευαζόμενα με βάση τη ζάχαρη προϊόντα, ενώ, αντιθέτως, η Ιταλία τα εξαγει.

Σύμφωνα με το κριτήριο της Επιτροπής, μια τέτοια άλλη χώρα φέρεται να θεωρείται ως έχουσα έλλειμμα, ενώ κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει με την Ιταλία, και τούτο παρά το γεγονός ότι και οι δύο χώρες έχουν την ίδια ανάγκη για εισαγωγή ζάχαρης.

Ένα τέτοιο αποτέλεσμα είναι άδικο και αντιστρατεύεται το περιεχόμενο και τον σκοπό της «Περιφερειοποίησης».

Αίτηση αναιρέσεως της Chr. Kik, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 12ης Ιουλίου 2001, στην υπόθεση T-120/99⁽¹⁾, μεταξύ Chr. Kik και Ελληνικής Δημοκρατίας, αφενός, και Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), του Βασιλείου της Ισπανίας και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, αφετέρου

(Υπόθεση C-361/01 P)

(2001/C 331/17)

Στις 24 Σεπτεμβρίου 2001 υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα), της 12ης Ιουλίου 2001, στην υπόθεση T-120/99, μεταξύ, αφενός, Chr. Kik, εκπροσωπούμενης από τους δικηγόρους E. H. Rijnsacker Hoordijk και S. B. Noë, και της Ελληνικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τις K. Σαμώνη-Ράντου και Σ. Βώδινα, και, αφετέρου, του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), εκπροσωπούμενου από τους O. Montalto και J. Miranda de Sousa, επικουρούμενους από τον J. Bourgeois, δικηγόρο, του Βασιλείου της Ισπανίας, εκπροσωπούμενου από τον S. Ortiz Vaamonde, και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους G. Houttuin και A. Lo Monaco.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση του Πρωτοδικείου·
- να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών του Γραφείου, της 19ης Μαρτίου 1999·
- να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων και αυτών της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 115 του κανονισμού 40/94⁽²⁾: το Πρωτοδικείο δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η διάταξη αυτή έχει ως αποτέλεσμα όλες οι αιτήσεις να εξετάζονται σε μια από τις γλώσσες εργασίας του Γραφείου.
- Παράβαση του δικαιού, ειδικότερα του άρθρου 6 ΕΚ: δεδομένου ότι δυνάμει της διατάξεως αυτής της Συνθήκης τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αντιμετωπίζουν τους δικούς τους υπηκόους και τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών με απόλυτη ισότητα, από γλωσσική άποψη, στις καταστάσεις που διέπονται από το κοινοτικό δίκαιο, το άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ απαιτεί a fortiori, κατά την αναιρεσείουσα, από το κοινοτικό νομοθέτη να αντιμετωπίζει όλους τους πολίτες της Ενώσεως με απόλυτη ισότητα. Δεδομένου ότι, δυνάμει του γλωσσικού καθεστώτος που προβλέπεται στο άρθρο 115 του κανονισμού 40/94, μια αίτηση που έχει συνταχθεί στην ολλανδική γλώσσα ουδέποτε εξετάζεται στη γλώσσα αυτή και του γεγονότος ότι όλες οι διαδικασίες σχετικά με

ανακοπή, έκπτωση από δικαίωμα και ακυρότητα διεξάγονται σε μια από τις γλώσσες εργασίας του Γραφείου, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας αυτό το γλωσσικό καθεστώς, παρέβη την υποχρέωσή του να αντιμετωπίζει όλους τους υπηκόους της Ενώσεως με πνεύμα απόλυτης ισότητας. Μια δεδομένη ομάδα πολιτών της Ενώσεως, συγκεκριμένα οι υπήκοοι των κρατών μελών των οποίων η γλώσσα δεν συμπεριλαμβάνεται στις γλώσσες εργασίας του Γραφείου, υφίστανται δυσμενή μεταχείριση σε σχέση με τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών λόγω του γεγονότος ότι οι ενώπιον του Γραφείου διαδικασίες δεν διεξάγονται στη δική τους γλώσσα, πράγμα που συνοδεύεται από ουσιώδη πρόσθετα έξοδα και από μεγαλύτερο κίνδυνο ασαφειών γι' αυτούς.

Οι εκπρόσωποι, σε υποθέσεις σημάτων, των κρατών μελών των οποίων η γλώσσα δεν συμπεριλαμβάνεται στις γλώσσες εργασίας του Γραφείου υφίστανται ένα ουσιώδες ανταγωνιστικού χαρακτήρα μειονέκτημα κατά την άσκηση του επαγγέλματός τους. Για τον αιτούντα σε υπόθεση έχουσα σχέση με κοινοτικό σήμα, είναι πράγματι λιγότερο δαπανηρό και, επομένως, πιο ελκυστικό να επικουρείται από εκπρόσωπο σε θέματα σημάτων του οποίου η μητρική γλώσσα περιλαμβάνεται στις γλώσσες εργασίας του Γραφείου. Επομένως, το γλωσσικό καθεστώς συνεπάγεται, επίσης, μια ουσιώδη στρέβλωση του ανταγωνισμού στην κοινοτική αγορά.

Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι η παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από θεωρήσεις πρακτικής σκοπιμότητας, δεδομένου του θεμελιώδους χαρακτήρα της αρχής της ισότητας.

Έστω και αν πρακτικού και οικονομικού χαρακτήρα θεωρήσεις μπορούσαν να δικαιολογήσουν παρέκκλιση από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι το θεσπισμένο με τον κανονισμό 40/94 γλωσσικό καθεστώς δεν είναι αναλογικό. Πράγματι, το Συμβούλιο θα μπορούσε να ορίσει μόνο μία επίσημη γλώσσα για όλες τις ενώπιον του Γραφείου διαδικασίες, π.χ. την αγγλική. Μια τέτοια επιλογή θα είχε, πράγματι, έναν εισάγοντα σαφώς λιγότερες δυσμενείς διακρίσεις χαρακτήρα και θα νόθευε πολύ λιγότερο τον ανταγωνισμό απ' ό,τι το νυν ισχύον καθεστώς. Κατά την αναιρεσείουσα, δεν υφίσταται καμία εύλογη δικαιολογία για τη δυσμενή αντιμετώπιση, π.χ. της ολλανδικής γλώσσας, η οποία ομιλείται από περισσότερους από 20 εκατομμύρια πολίτες της Ενώσεως, σε σχέση με την ισπανική ή την ιταλική.

Τέλος, το γεγονός ότι το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό 40/94 ομοφώνως δεν μπορεί να αποτελεί παράγοντα κάποιας σημασίας. Ο «κανόνας δικαίου» συνεπάγεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεσμεύεται επίσης από το δίκαιο.

Επικουρικός: η δεύτερη, τουλάχιστον, φράση της παραγράφου 4 στερείται νομιμότητας. Η φράση αυτή είναι επίσης αντίθετη προς την αρχή που αποτελεί τη βάση της παραγράφου 1 και της πρώτης φράσεως της παραγράφου 4, δηλαδή το γεγονός ότι η γλώσσα στην οποία υποβάλλεται η αίτηση είναι η γλώσσα διαδικασίας. Η δεύτερη φράση της παραγράφου 4 απογυμνώνει αυτή την αρχή από την έννοιά της, πράγμα που καταδεικνύει η πάγια πρακτική του Γραφείου. Επομένως, οι διάφορες διατάξεις του άρθρου 115 είναι αμοιβαίως ασύμβατες.

⁽¹⁾ Που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch με απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση κληρονόμοι του H. Barbier κατά Hoofd van de eenheid Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen van de rijksbelastingdienst

(Υπόθεση C-364/01)

(2001/C 331/18)

Με απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ κληρονόμων του H. Barbier και Hoofd van de eenheid Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen van de rijksbelastingdienst, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Απαιτείται ακόμα και τώρα για την επίκληση του κοινοτικού δικαίου διασυννοριακή οικονομική δραστηριότητα;
- 2) Απαγορεύει το κοινοτικό δίκαιο σε κράτος μέλος (το κράτος τοποθεσίας του ακινήτου), στην περίπτωση που βάσει κληρονομικού δικαιώματος έχει αποκτηθεί ακίνητο που βρίσκεται στο κράτος αυτό, να επιβάλει φόρο επί της αξίας του εν λόγω ακινήτου στο πλαίσιο του οποίου φόρου το κράτος τοποθεσίας του ακινήτου επιτρέπει την έκπτωση της αξίας της υποχρεώσεως μεταβίβασης του ακινήτου αυτού όταν ο κληρονομούμενος κατά τον χρόνο του θανάτου του κατοικούσε στο κράτος τοποθεσίας του ακινήτου, αλλά όχι όταν ο κληρονομούμενος κατά τον χρόνο του θανάτου του κατοικούσε σε άλλο κράτος μέλος (κράτος κατοικίας);
- 3) Επηρεάζει την απάντηση στο δεύτερο ερώτημα το αν κατά τον χρόνο αποκτήσεως του ακινήτου αυτού ο κληρονομούμενος δεν κατοικούσε πλέον στο κράτος τοποθεσίας του ακινήτου;
- 4) Επηρεάζει την απάντηση στο δεύτερο ερώτημα ο επιμερισμός του κεφαλαίου του κληρονομούμενου στο κράτος τοποθεσίας του ακινήτου, στο κράτος κατοικίας του και ενδεχομένως σε άλλα κράτη που έχουν σημασία;
- 5) Αν ναι, όταν έναντι εταιρίας περιορισμένης ευθύνης υπάρχει δικαίωμα λήψεως τόκων από τρεχούμενο λογαριασμό της, σε ποιο κράτος έχει επενδυθεί κεφάλαιο, όπως το κεφάλαιο που έχει επενδυθεί κατά τον τρόπο που περιγράφεται στο σημείο 2.4 της παρούσας αποφάσεως;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-366/01)

(2001/C 331/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Marie Wolfcarius, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 1999/48/EK⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 21ης Μαΐου 1999, για τη δεύτερη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 96/49/EK του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών όσον αφορά τη σιδηροδρομική μεταφορά επικίνδυνων εμπορευμάτων, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- 2) να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Νομικοί ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση για κράτη μέλη της τηρήσεως της προθεσμίας για συμμόρφωση που έχει οριστεί με την οδηγία. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Ιουλίου 1999 χωρίς η Ιρλανδία να έχει θέσει σε εφαρμογή τις αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία την οποία επικαλείται στα αιτήματά της η Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ L 169 της 5.7.1999, σ. 58.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-367/01)

(2001/C 331/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον κ. Antonio Caeiros, Νομική Σύμβουλο και τον κ. Πάνο Παναγιωτόπουλο, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στη Νομική υπηρεσία, άσκησε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή αιτείται από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει, δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ γιατί παρέλειψε να θεσπίσει και επικουρικώς να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, μέσα στην προθεσμία που είχε ταχθεί, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία 99/5/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1999 σχετικά με τον ραδιοεξοπλισμό και τον τηλεπικοινωνιακό τερματικό εξοπλισμό και την αμοιβαία αναγνώριση της πιστότητας των εξοπλισμών αυτών.
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνονται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Σύμφωνα με το άρθρο 10 πρώτο εδάφιο της Συνθήκης, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συγκεκριμένη Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

Δεν αμφισβητείται από την Ελληνική Δημοκρατία ότι οφείλει να λάβει μέτρα για να συμμορφωθεί με την προαναφερόμενη οδηγία.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μέχρι στιγμής, η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την πλήρη ενσωμάτωση της επιδικού οδηγίας στην ελληνική έννομο τάξη.

(¹) ΕΕ της 7.4.1999, σ. 10.

Προσφυγή του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-368/01)

(2001/C 331/21)

Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τους H. G. van Sevenster και S. Terstal, άσκησε στις 25 Σεπτεμβρίου

2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να ακυρώσει την απόφαση SG(2001) D/289751 της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, σχετικά με το μέτρο ενισχύσεως C 56/2001 μέσω του οποίου η κρατική ενίσχυση της εμπορικής ναυτιλίας παρατάθηκε για τις δραστηριότητες των ολλανδικών ρυμουλκών στα εσωτερικά ύδατα και στους θαλάσσιους λιμένες εντός της ΕΕ (με την οποία η Επιτροπή γνωστοποιεί στις Κάτω Χώρες ότι αποφάσισε να κινηθεί τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ).
2. Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση του άρθρου 88 ΕΚ και του κανονισμού 659/99/ΕΚ: η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να χαρακτηρίσει ως νέα κρατική ενίσχυση μια ενίσχυση που έχει ήδη εγκριθεί. Το ενδεχόμενο η Επιτροπή, κατά την εκτέλεση της αποστολής της σχετικά με τον διαρκή έλεγχο των υφισταμένων ενισχύσεων, να χαρακτηρίσει, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν καταγγελίας, και μάλιστα με αναδρομική ισχύ μια τέτοια ενίσχυση ως νέα ενίσχυση είναι αντίθετο προς το σύστημα που καθιερώθηκε από το άρθρο 88 ΕΚ και από τον κανονισμό 659/99.

Κατ' ουδένα τρόπο η Επιτροπή απέδειξε ότι η καθιέρωση της «φορολογικής ελαφρύνσεως» και του «φόρου χωρητικότητας» για τις δραστηριότητες ρυμουλκήσεως στους λιμένες και στα εσωτερικά ύδατα εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως δεν καλύπτεται από την απόφασή της εγκρίσεως της ενισχύσεως, οπότε τώρα δεν μπορεί, αλλάζοντας άποψη, να θεωρήσει ότι υπάρχει νέα ενίσχυση. Η συλλογιστική της Επιτροπής ότι πρόκειται για νέα ενίσχυση εφόσον η Επιτροπή, βάσει του γεγονότος ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση ρητώς δέχθηκε την πρόταση της Επιτροπής να θεσπίσει το αργότερο στις 5 Ιανουαρίου 1999 τα κατάλληλα μέτρα έτσι ώστε οι υφιστάμενες ενισχύσεις να προσαρμοστούν στις κατευθυντήριες γραμμές, μπορούσε να λάβει ως αφετηρία ότι οι ολλανδικές ρυθμίσεις περί ενισχύσεων, όπως οι ρυθμίσεις αυτές εγκρίθηκαν, προσαρμόστηκαν στις κατευθυντήριες γραμμές και κατέστησαν συμβατές με αυτές, δεν βρίσκει έρεισμα στο άρθρο 88 ΕΚ και στον κανονισμό 659/1999.

Η συλλογιστική αυτή είναι και παράλογη. Ακόμα και αν υποτειεί ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση είχε θελήσει να πει στην Επιτροπή ότι οι σχετικές ολλανδικές ρυθμίσεις περί ενισχύσεων προσαρμόστηκαν στις κατευθυντήριες γραμμές και επομένως κατέστησαν συμβατές με αυτές, ασφαλώς δεν θα άλλαζαν τα πράγματα λαμβανομένης υπόψη της γνώσεως που η Ολλανδική Κυβέρνηση είχε τότε σχετικά με την ερμηνεία των κατευθυντηρίων γραμμών.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν κατέστησε από πριν σαφές ότι και οι δραστηριότητες ρυμουλκήσεως μπορούν να ληφθούν υπόψη από τις δύο ρυθμίσεις, πράγμα που κατά την Επιτροπή θα μπορούσε να αποτελέσει λόγο να χαρακτηριστεί ως «νέα ενίσχυση» η εφαρμογή των υφισταμένων ρυθμίσεων, η Ολλανδική Κυβέρνηση αμφισβητεί εντονότατα την άποψη αυτή.

- Παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.
- Παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησως.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-370/01)

(2001/C 331/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Agasu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 25 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της:
  - α) προς την οδηγία 1999/21/EK⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 25ης Μαρτίου 1999, σχετικά με τα διατηρητικά τρόφιμα που προορίζονται για ειδικούς ιατρικούς σκοπούς·
  - β) προς την οδηγία 1999/50/EK⁽²⁾ της Επιτροπής, της 25ης Μαΐου 1999, για την τροποποίηση της οδηγίας 91/321/EOK σχετικά με τα παρασκευάσματα για βρέφη και τα παρασκευάσματα δεύτερης βρεφικής ηλικίας·

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες αυτές·

- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που προβλέπονται από τις οδηγίες για τη μεταφορά τους στο εσωτερικό δίκαιο. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε, αντιστοίχως, στις 30 Απριλίου 2000 και στις 30 Ιουνίου του ίδιου έτους χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, προς τις προμνημονευθείσες οδηγίες.

⁽¹⁾ ΕΕ L 91 της 7.4.1999, σ. 29.

⁽²⁾ ΕΕ L 139 της 2.6.1999, σ. 29.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου, που ασκήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-373/01)

(2001/C 331/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Richard Wainwright, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, παραλείποντας να θεσπίσει και να δημοσιεύσει πριν από την 1η Ιανουαρίου 2000 τις διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 98/101/EK⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, περί προσαρμογής στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 91/157/EOK του Συμβουλίου για τις ηλεκτρικές στήλες και τους συσσωρευτές που περιέχουν ορισμένες επικίνδυνες ουσίες ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία.
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Νομικοί ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση για τα κράτη μέλη της

τηρήσεως της προθεσμίας για συμμόρφωση που έχει οριστεί με την οδηγία. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Ιανουαρίου 2000 χωρίς το Ηνωμένο Βασίλειο να έχει θέσει σε εφαρμογή τις αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία που επικαλείται στα αιτήματά της η Επιτροπή.

(¹) ΕΕ L 1 της 5.1.1999, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 4 Οκτωβρίου 2001

(Υπόθεση C-382/01)

(2001/C 331/24)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Christina Tyfnesson, με διεύθυνση επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 14 Αυγούστου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για την πλήρη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/78/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 27ης Οκτωβρίου 1998 σχετικά με τη συμπληρωματική εποπτεία ασφαλιστικών επιχειρήσεων στο πλαίσιο ενός ασφαλιστικού ομίλου (¹) ή έστω, παραλείποντας να ενημερώσει την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- Να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249, σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται για το κράτος μέλος την υποχρέωση τηρήσεως της προθεσμίας μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο που τάσσει η οδηγία. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε στις 5 Ιουνίου 2000 χωρίς το Ηνωμένο Βασίλειο να έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα για να μεταφέρει την οδηγία που αναφέρουν τα αιτήματα της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ L 330 της 5.12.1998, σ. 1-12.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Østre Landsret με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση De Danske Bilimportører κατά Υπουργείου Φορολογίας, Διεύθυνση Δασμών και Φόρων

(Υπόθεση C-383/01)

(2001/C 331/25)

Με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Οκτωβρίου 2001, το Østre Landsret, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ De Danske Bilimportører και Υπουργείου Φορολογίας, Διεύθυνση Δασμών και Φόρων που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζήτησε από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Μπορεί ένας επιβαλλόμενος από κράτος μέλος έμμεσος φόρος (τέλος ταξινομήσεως), ο οποίος αντιστοιχεί για τα καινούργια αυτοκίνητα στο 105 % των 52 800 kr και στο 180 % του υπολοίπου της φορολογητέας αξίας, να αποτελεί μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών και, επομένως, να απαγορεύεται κατά το άρθρο 28 της Συνθήκης ΕΚ (πρβλ., συναφώς, την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-47/88, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1990, σ. I-4509, σκέψη 13);
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, μπορεί το τέλος ταξινομήσεως να δικαιολογείται από τους λόγους που διατυπώνονται στο άρθρο 30 της Συνθήκης ή απορρέουν από τη σχετική με το άρθρο 28 νομολογία του Δικαστηρίου (πρβλ., την απόφαση 120/78, Rewe Zentral, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 321.);

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις 9 Οκτωβρίου 2001

(Υπόθεση C-392/01)

(2001/C 331/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Isabel Martínez del Peral, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, ομοίως μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 9 Οκτωβρίου 2001, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη έχοντας θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 97/55/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1997, για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ⁽²⁾ σχετικά με την παραπλανητική διαφήμιση, προκειμένου να συμπεριληφθεί η συγκριτική διαφήμιση, ή, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας γνωστοποιήσει τη θέσπιση των εν λόγω διατάξεων στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.
- Να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας, το Βασίλειο της Ισπανίας όφειλε να έχει λάβει τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη συμμόρφωσή του προς το περιεχόμενο της εν λόγω οδηγίας το αργότερο μέχρι τις 23 Απριλίου 2000 και να ενημερώσει περί τούτου αμέσως την Επιτροπή. Όμως, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις αυτές δεδομένου ότι δεν έχει θεσπίσει τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη μεταφορά στο εσωτερικό ισπανικό δίκαιο της εν λόγω οδηγίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 290 της 23.10.1997, σ. 18.

⁽²⁾ ΕΕ L 250 της 19.9.1984, σ. 17.

Αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 2001 κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 1ης Αυγούστου 2001, στην υπόθεση T-132/01 R, Euroalliances, Réchiney Electrometallurgie, Vargon Alloys AB και Ferroatlantica κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

[Υπόθεση C-404/01 P (R)]

(2001/C 331/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους V. Kreuzschitz και S. Meany, επικουρούμενους από τον P. Bentley, Barrister, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Οκτωβρίου 2001, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 1ης Αυγούστου 2001, στην υπόθεση T-132/01 R, Euroalliances, Réchiney Electrometallurgie, Vargon Alloys AB και Ferroatlantica κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 1ης Αυγούστου 2001 στην υπόθεση T-132/01 R, Euroalliances κ.λπ. κατά Επιτροπής· και
- να απορρίψει την αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων που είχαν ζητηθεί στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως T-132/01 R· και
- να καταδικάσει τις ενώπιον του Πρωτοδικείου αιτούσες στα δικαστικά έξοδα της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως καθώς και της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων και του αιτήματος μεταρρυθμίσεως της εν λόγω διατάξεως.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Με τη διάταξη παραβιάζονται οι διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου⁽¹⁾, καθώς με την εν λόγω διάταξη διαπιστώθηκε ότι «το επίθετο “σημαντική” δεν μπορεί να εννοηθεί διαφορετικά παρά μόνον ως συνώνυμο του “σοβαρή”». Τίποτε στον εν λόγω κανονισμό δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι μια «σημαντική» ζημία κατά την έννοια του άρθρου 3 αντιστοιχεί στη «σοβαρή» ζημία που πρέπει να διαπιστώνεται κατά τη διάρκεια μιας διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- Κρίνοντας ότι οι συνθήκες δικαιολογούσαν, εν προκειμένω, απομάκρυνση από την πάγια νομολογία, με τη διάταξη δεν ακολουθήθηκε η νομολογία σχετικά με τις κατ' εξαίρεση περιστάσεις.
- Με τη διάταξη δεν τηρήθηκε η νομολογία, καθώς χαρακτηρίστηκε η τυχόν ζημία που θα υφίσταντο οι αιτούσες ως «ανεπανόρθωτη».

(Επικουρικώς)

- Κατά την εξέταση της σταθμίσεως των διακυβευομένων συμφερόντων, η επίδικη διάταξη:

υιοθετεί αντιφατική συλλογιστική καθώς κρίνει ότι η καταχώριση των εισαγωγών χωρίς σύσταση σχετικής εγγυήσεως δεν θα δημιουργούσε αναπότρεπτη κατάσταση ενώ η καταχώριση που συνοδεύεται από τη σύσταση εγγυήσεως θα δημιουργούσε μια τέτοια κατάσταση· και

παραβιάζει τις διατάξεις του άρθρου 7 του κανονισμού 384/96 (που υλοποιεί τις υποχρεώσεις της Κοινότητας δύναμι του άρθρου 7 της Συμφωνίας του ΠΟΕ σε θέματα αντιντάμπινγκ), καθώς συνάγεται ότι η καταχώριση των εισαγωγών δεν συνεπαγόταν αποτελέσματα όμοια προς αυτά των μέτρων αντιντάμπινγκ.

(Επικουρικώς)

— Στο διατακτικό της, η διάταξη δεν έλαβε υπόψη:

- 1) την αρχή του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 384/96, κατά την οποία ο προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να επιβάλλεται πριν από την εκπνοή 60 ημερών ύστερα από την έναρξη της διαδικασίας· καθώς και
- 2) την αρχή του άρθρου 7, παράγραφος 7, και του

άρθρου 14, παράγραφος 5, του κανονισμού 384/96, κατά την οποία τα προσωρινά μέτρα αντιντάμπινγκ (και, ιδίως, τα μέτρα καταχωρίσεως), δεν πρέπει να διαρκούν πλέον των εννέα μηνών.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996 L 56, σ. 1).

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 και T-225/99, Comafrika SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Κοινή οργάνωση των αγορών — Μπανάνες — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Νομιμότητα των συντελεστών μειώσεως και προσαρμογής — Αγωγή αποζημιώσεως)

(2001/C 331/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 και T-225/99, Comafrika SpA, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία), Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενες από τους B. O'Connor, solicitor, και B. García Porrás, avocat, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: X. Lewis, K. Fitch, H. van Vliet, T. van Rijn, C. Van der Hauwaert, E. de March, J. Flett και J. Handoll), υποστηριζομένης από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: C. Vasak, C. de Salins και K. Rispal-Bellanger και F. Pascal) στις υποθέσεις T-198/95, T-171/96 και T-230/97, και από το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: R. Silva de Lapuerta) στις υποθέσεις T-230/97 και T-225/99, με αντικείμενο: — στην υπόθεση T-198/95, αφενός, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1869/95 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2947/94, περί ορισμού του ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας μπανανών που πρέπει να κατανέμεται σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης για το 1995 (ΕΕ L 179, σ. 38), και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε στις προσφεύγουσες-ενάγουσες η έκδοση του κανονισμού 1869/95, — στην υπόθεση T-171/96, αφενός, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1561/96 της Επιτροπής, της 30ης Ιουλίου 1996, για καθορισμό του ενιαίου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας των μπανανών που θα κατανεμηθούν σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β για τη δασμολογική ποσόστωση του 1996 (ΕΕ L 193, σ. 15), και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε στις προσφεύγουσες-ενάγουσες η έκδοση του κανονισμού αυτού, — στην υπόθεση T-230/97, αφενός, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1155/97 της Επιτροπής, της 25ης Ιουνίου 1997, για τον καθορισμό του ενιαίου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας των μπανανών που θα καταναμηθούν σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β αντίστοιχα για τη δασμολογική ποσόστωση του 1997 (ΕΕ L 168, σ. 67), και αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε στις προσφεύγουσες-ενάγουσες η έκδοση του κανονισμού αυτού, — στην υπόθεση T-174/98, αφενός, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1721/98 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1998, για τον καθορισμό του ενιαίου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας των μπανανών που θα καταναμηθούν

σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β αντίστοιχα για τη δασμολογική ποσόστωση του 1998 (ΕΕ L 215, σ. 62), και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε στις προσφεύγουσες-ενάγουσες η έκδοση του κανονισμού αυτού, — στην υπόθεση T-225/99, αφενός, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1586/99 της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1999, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2632/98 για τον καθορισμό του ενιαίου συντελεστή προσαρμογής που πρέπει να εφαρμόζεται στην προσωρινή ποσότητα αναφοράς κάθε παραδοσιακού εμπορικού φορέα στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοστώσεων και των παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ για το 1999 (ΕΕ L 188, σ. 19), και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε στις προσφεύγουσες-ενάγουσες η έκδοση του κανονισμού 1586/99, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.
- 2) Απορρίπτει τις αγωγές αποζημιώσεως ως αβάσιμες.
- 3) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και, αλληλεγγύως, τα έξοδα της Επιτροπής.
- 4) Οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικά τους έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 351 της 30.12.95, C 9 της 11.1.97, C 318 της 18.10.97, C 160 της 5.6.99 και C 6 της 8.1.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-12/99 και T-63/99, UK Coal plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Συνθήκη ΕΚΑΧ — Απόφαση 3632/93/ΕΚΑΧ — Ενισχύσεις στην λειτουργία και τον περιορισμό δραστηριοτήτων — Αναδρομική έγκριση ήδη χορηγηθείσας ενισχύσεως — Βελτίωση της βιωσιμότητας των ωφελουμένων επιχειρήσεων — Φθίνουσα κλίμακα των ενισχύσεων — Πριμοδότηση στους ανθρακωρύχους (Bergmannsprämie) — Τροποποίηση ενός σχεδίου εκουχρονισμού, ορθολογισμού και αναδιαρθρώσεως — Λήψη υπόψη συγκεντρώσεως επιχειρήσεων — Αιτιολόγηση»)

(2001/C 331/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-12/99 και T-63/99, UK Coal plc, πρώην RJB Mining plc, με έδρα το Harworth (Ηνωμένο

Βασιλείο), εκπροσωπούμενη από τους M. Brealey, barrister, και J. Lawrence, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Kreuschitz, K.-D. Borchardt, και N. Khan), υποστηριζόμενη από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: W.-D. Plessing, T. Jürgensen και M. Maier) και από τη RAG Aktiengesellschaft, με έδρα το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Hansen και S. Völcker, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, με αντικείμενο αιτήσεις ακυρώσεως των αποφάσεων 1999/270/EKAX και 1999/299/EKAX της Επιτροπής, της 2ας και 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με ενισχύσεις της Γερμανίας υπέρ της βιομηχανίας άνθρακα κατά το 1998 και 1999 (ΕΕ 1999, L 109, σ. 14, και L 117, σ. 44), το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger και J. Pikkung, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 12 Ιουλίου 2001, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα RAG Aktiengesellschaft.
- 3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(¹) ΕΕ C 86 της 27.3.1999 και C 160 της 5.6.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001

στην υπόθεση T-120/99, Christina Kik κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (¹)

(«Άρθρο 115 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Γλωσσικό καθεστώς ενώπιον του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων»)

(2001/C 331/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-120/99, Christina Kik, κάτοικος Χάγης (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον G. L. Κοογ, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υποστηριζόμενη από την Ελληνική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Κ. Σαμώνη-Ράντου και Σ. Βώδινα), κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (εκπρόσωποι: O. Montalto, J. Miranda de Sousa και J. Bourgeois), υποστηριζόμενου από το Βασιλείο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: S. Ortiz Vaamonde) και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: G. Houttuin και A. Lo Monaco), με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Μαρτίου 1999 (υπόθεση R 65/98-3), το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές

τμήμα), συγκείμενο από τους P. Mengozzi, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, V. Tiili, R. M. Moura Ramos και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε, στις 12 Ιουλίου 2001, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα, καθώς και τα έξοδα του καθού.
- 3) Κάθε παρεμβάς διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 246 της 28.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 27ης Ιουνίου 2001

στην υπόθεση T-166/99 Luis Fernando Andres de Dios κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (¹)

(«Απόφαση 1999/307/EK — Ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό»)

(2001/C 331/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-166/99, Luis Fernando Andres de Dios, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), Maria Soledad García Retortillo, κάτοικος Cáceres (Ισπανία), Suzanne Kitlas, κάτοικος Βρυξελλών, Jacques Verraes, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis, G. Parmentier και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υποστηριζόμενοι από την Union syndicale-Bruxelles, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον S. Parmesan, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: M. Bauer, F. Anton και A. Bentley), με αντικείμενο προσφυγή για την ακύρωση της αποφάσεως 1999/307/EK του Συμβουλίου, της 1ης Μαΐου 1999, περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ L 119, σ. 49), το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, A. Potocki και J. Pikkung, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Ιουνίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου εις ολόκληρον.
- 3) Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(¹) ΕΕ C 281 της 2.10.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001

στην υπόθεση T-204/99, Olli Mattila κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Πρόσβαση στα έγγραφα — Αποφάσεις 93/731/EΚ και 94/90/EΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ — Εξαίρεση λόγω προστασίας του δημοσίου συμφέροντος στον τομέα των διεθνών σχέσεων — Μερική πρόσβαση)

(2001/C 331/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-204/99, Olli Mattila, κάτοικος Hyvinkää (Φινλανδία), εκπροσωπούμενος από τους Z. Sundström και M. Kauppi, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: J. Aussant και M. Bauer) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: U. Wölker και X. Lewis), με αντικείμενο αίτηση περί ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής και του Συμβουλίου, της 5ης και της 12ης Ιουλίου 1999 αντιστοίχως, περί αρνήσεως στον προσφεύγοντα την πρόσβαση σε έγγραφα, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Lindh, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Ο προσφεύγων φέρει τα δικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ C 333 της 20.11.1999.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 20ής Ιουλίου 2001

στην υπόθεση T-351/99, Christian Brumter κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Προκήρυξη κενής θέσεως — Διορισμός — Υποχρέωση αιτιολογίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων — Εξουσία εκτιμήσεως της ΑΔΑ — Έκθεση βαθμολογίας — Αίτηση μεταθέσεως)

(2001/C 331/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-351/99, Christian Brumter, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών,

εκπροσωπούμενος από τους J.-N. Louis, G.-F. Parmentier και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Berardis-Kayser και F. Clotuche-Dunivieusart), με αντικείμενο την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Ιανουαρίου 1999 περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση που αφορούσε η προκήρυξη κενής θέσεως COM/173/98 και, αφετέρου, της αποφάσεως της 27ης Ιανουαρίου 1999 περί διορισμού του Gérard Zahlen στη θέση αυτή, το Πρωτοδικείο (μονομελές: J. Azizi) εξέδωσε στις 20 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής περί διορισμού του G. Zahlen στη θέση που αφορούσε η προκήρυξη κενής θέσεως COM/173/98 και την απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του C. Brumter για τη θέση αυτή.
- 2) Καταδικάζει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 63 της 4.3.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001

στην υπόθεση T-131/00, Robert Schochaert κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Μη προαγωγή — Αιτιολογία — Συγκριτική εξέταση προσόντων — Προσφυγή ακυρώσεως)

(2001/C 331/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-131/00, Robert Schochaert, υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον J. A. Martin, δικηγόρο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: F. Anton και A. Pilette), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό Β1 για την περίοδο προαγωγών 1999, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από την P. Lindh, πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό Β1 για την περίοδο προαγωγών 1999.
- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 285 της 7.10.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 10ης Σεπτεμβρίου 2001

στην υπόθεση T-180/01 R, Euroagri Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Ασφαλιστικά μέτρα — Παραδεκτό)

(2001/C 331/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-180/01 R, Euroagri Srl, με έδρα το Monte Vidon (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον W. Massucci, avocat, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: L. Visaggio), με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως C (2001) 1274 της Επιτροπής, της 6ης Ιουνίου 2001, περί καταργήσεως του διαγωνισμού που κατακυρώθηκε στην εταιρία Euroagri με την απόφαση C (92) 3124 της Επιτροπής, της 3ης Δεκεμβρίου 1992, στο πλαίσιο του σχεδίου αριθ. 92.ΙΤ.06.069, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 10 Σεπτεμβρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή της Manufacture française des pneumatiques Michelin κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-203/01)

(2001/C 331/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Manufacture française des pneumatiques Michelin, με έδρα το Clermont-Ferrand (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Jean-François Bellis, Markus Wellinger, Denis Waelbroeck και Mats Johnsson, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουνίου 2001, στην υπόθεση COM/E-2/36.041-PO-Michelin, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 82 ΕΚ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλομένη απόφαση της Επιτροπής, προσάπτεται στην προσφεύγουσα, Γάλλο παραγωγό ελαστικών αυτοκινήτων, ότι έχει ορίσει για τους μεταπωλητές της γενικούς όρους τιμών και έχει εφαρμόσει τις άλλες εμπορικές πρακτικές που αποτέλεσαν το αντικείμενο διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 82 της Συνθήκης ΕΚ.

Η Επιτροπή επικρίνει, πρώτον, τα συστήματα εκπτώσεων, συμπεριλαμβανομένων ποσοτικής φύσεως προσφορών, τα οποία, κατά την Επιτροπή, συνιστούν καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση της Επιτροπής παραγνωρίζει το άρθρο 82 ΕΚ. Κακώς η Επιτροπή προσπαθεί να ισχυριστεί ότι μια κατέχουσα δεσπόζουσα θέση επιχείρηση δεν θα μπορούσε να στηριχθεί σε ένα τέτοιο σύστημα εκπτώσεων, ενώ το σύστημα των ποσοτικού χαρακτήρα προσφορών στον τόπο πωλήσεως δεν είχε στην πράξη κανένα καταχρηστικό αποτέλεσμα «δημιουργίας πιστών πελατών» όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή. Επιπλέον, το εν λόγω σύστημα δεν έχει ούτε στεγανοποιητικό των αγορών αποτέλεσμα ούτε μη δίκαιο χαρακτήρα.

Δεύτερον, με την προσβαλλομένη απόφασή της, η Επιτροπή προσάπτει στην προσφεύγουσα το γεγονός ότι χορηγούσε πρόσθετες παροχές, συμπεριλαμβανομένης «πρόσθετης παροχής για υπηρεσίες», πράγμα που, κατά την Επιτροπή, είναι άδικο. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ανάλυση του ζητήματος αν ένας όρος είναι ή όχι «άδικος» πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία και όχι σε απλή υποκειμενική εκτίμηση της Επιτροπής και ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι λεπτομέρειες σχετικά με τη χορήγηση πρόσθετης παροχής για υπηρεσίες ήσαν άδικες. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί, επιπλέον, τον προβαλλόμενο ως «δημιουργό πιστών πελατών» χαρακτήρα αυτής της πρόσθετης παροχής. Το γεγονός ότι μια επιχείρηση πληροφορείται σχετικά με την κατάσταση της αγοράς μέσω των μεταπωλητών της δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως καταχρηστικό αλλά εμπίπτει σαφώς στο πεδίο του κανονικού ανταγωνισμού.

Τρίτον, η Επιτροπή θεωρεί ως καταχρηστικού χαρακτήρα, μεταξύ άλλων, τους όρους στους οποίους οι μεταπωλητές μέλη του Club des Amis Michelin υπόκεινταν δυνάμει της «Convention de coopération commerciale» (σύμβαση εμπορικής συνεργασίας). Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι σκοπός του Club ήταν η βελτίωση της επαγγελματικής συνείδησης των μεταπωλητών και ότι η σύμβαση δεν περιελάμβανε κανένα στοιχείο αποκλειστικότητας. Η προσφεύγουσα αρνείται την ύπαρξη της προβαλλομένης υποχρέωσης όσον αφορά τους μεταπωλητές μέλη να τηρούν ένα ορισμένο ποσοστό πωλήσεως προϊόντων Michelin στον κύκλο εργασιών τους, ενώ διατείνεται ότι η Επιτροπή έχει παραβεί τους σχετικούς με την εξέταση των αποδείξεων κανόνες. Όσον αφορά άλλες υποχρεώσεις των μελών του Club, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι κατηγορίες της Επιτροπής ερείδονται σε μια εκ των προτέρων συστηματική κατά της προσφεύγουσας δυσμείνεια, σε προσωπική και λανθασμένη αντίληψη των γεγονότων καθώς και σε άγνοια της οικονομικής πραγματικότητας.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να προβεί σε συγκεκριμένη ανάλυση των συνεπειών των επίμαχων πρακτικών.

Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα διάφορα στοιχεία του προσδιορισμού από την Επιτροπή του ύψους του επιβληθέντος προστίμου, συμπεριλαμβανομένου του καθορισμού του χρονικού σημείου που αποτελεί την αφετηρία για τον υπολογισμό του βασικού ποσού, τον υπολογισμό της διάρκειας της παραβάσεως, την αύξηση του βασικού ποσού λόγω επιβαρυντικών περιστάσεων και το ποσοστό μείωσης του βασικού ποσού λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων. Μεταξύ άλλων η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τη Διασφάλιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών.

Προσφυγή της P&O Ferries (Portsmouth) Limited κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-206/01)

(2001/C 331/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η P&O Ferries (Portsmouth) Limited, εκπροσωπούμενη από τους Julian Ellison και Mark Clough QC, του γραφείου Ashurst Morris Crisp, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησε στις 7 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει σύμφωνα με το άρθρο 230 (πρώην άρθρο 173) της Συνθήκης ΕΚ την απόφαση C (2001) 1442 της Επιτροπής, της 8ης Μαΐου 2001, περί κρατικής ενισχύσεως της Γαλλίας προς τη ναυτιλιακή εταιρία Bretagne Angletterre Irlande company (εκτός των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 1, παράγραφος 3), καθόσον με την απόφαση αυτή εγκρίθηκε ενίσχυση χορηγηθείσα στην ΒΑΙ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι εταιρία εκμεταλλεύσεως οχηματαγωγών που παρέχει πορθμιακές υπηρεσίες για τουρίστες και εμπορεύματα σε ορισμένα δρομολόγια μεταξύ της Γαλλίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στη δυτική πλευρά της Μάγχης. Ο κύριος ανταγωνιστής της είναι η γαλλική εταιρία εκμεταλλεύσεως οχηματαγωγών Bretagne-Angletterre-Irlande S.A., («Brittany Ferries», στο εξής: ΒΑΙ).

Η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή τις ανησυχίες της σχετικά με την εκ μέρους της ΒΑΙ λήψη κρατικής ενισχύσεως, ανεπίσημως, τον Μάιο του 1998, πολύ σύντομα μετά την εκ μέρους της Επιτροπής κίνηση της επίσημης διαδικασίας⁽¹⁾. Αργότερα κατέστη σαφές στην προσφεύγουσα ότι η Επιτροπή είχε

εστιάσει το ενδιαφέρον της αποκλειστικά στην κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε στην ΒΑΙ κατά την περίοδο 1995-1998. Η προσφεύγουσα εθεώρησε ότι, αν ο έλεγχος περιοριζόταν στην περίοδο αυτή, ένα μεγάλο ποσό άλλης κρατικής ενισχύσεως ληφθείσας από την ΒΑΙ δεν θα λαμβανόταν υπόψη και τον Φεβρουάριο 2001 η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία.

Τον Δεκέμβριο 2000, η προσφεύγουσα κίνησε διαδικασία κατά της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 232 ΕΚ, διότι αυτή παρέλειψε να ενεργήσει σε σχέση με όλα τα στοιχεία της καταγγελίας της προσφεύγουσας. Η διαδικασία αυτή αποτελεί τώρα αντικείμενο δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου⁽²⁾.

Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, καθόσον αυτή εγκρίνει ενίσχυση χορηγηθείσα στην ΒΑΙ. Υποστηρίζει ότι η προθεσμία που προβλέπεται συναφώς στον κανονισμό 659/1999⁽³⁾ δεν έχει εφαρμογή στην υπόθεση αυτή και ότι η Επιτροπή πρέπει να αναφέρεται ρητά στην πριν από το 1989 κρατική ενίσχυση που προσδιορίζεται στην καταγγελία. Ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή σφάλει θεωρούσα ότι οι τρεις ναυτιλιακές εταιρίες («SPCs») και η ΒΑΙ συνιστούν ενιαίο όμιλο και ότι πληρωμές ναύλων μεταξύ ΒΑΙ και SPCs είναι άσχετες προς τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με το κριτήριο του ιδιώτη επιχειρηματία είναι εσφαλμένα και ισχυρίζεται ότι κάποιες εγγυήσεις και χρηματοδοτήσεις με δημόσιους πόρους έπρεπε να έχουν ληφθεί υπόψη στην αμφισβητούμενη απόφαση.

Όσον αφορά τις ενισχύσεις για την αναδιάρθρωση, η προσφεύγουσα αποκρούει τις διαπιστώσεις της Επιτροπής ότι ο όμιλος SPCs/ΒΑΙ πραγματοποίησε και θα πραγματοποιήσει ικανοποιητικά έσοδα, νομίμως, και ότι η ΒΑΙ καταβάλλει στην SPCs ναύλους στην τιμή αγοράς. Υποστηρίζει ότι οι διαπιστώσεις αυτές βασίζονται σε εντελώς παράλογες υποθέσεις ως προς την υπολειπόμενη αξία των σκαφών. Η προσφεύγουσα αποκρούει επίσης τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με τη συναφή αγορά, τη διαπίστωσή της ότι η αποχώρηση της ΒΑΙ θα έχει ως αποτέλεσμα να περιέλθει η προσφεύγουσα σε μονοπωλιακή θέση στη σχετική αγορά και την εκτίμησή της όσον αφορά την ένταση του συνόλου των ενισχύσεων για αναδιάρθρωση.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς ορισμένες διαδικαστικές απαιτήσεις σύμφωνα με τους σχετικούς για τις κρατικές ενισχύσεις κανόνες, ειδικότερα την απαίτηση ενημερώσεως των ενδιαφερομένων για το υπό εξέταση θέμα.

⁽¹⁾ Διαδικασία αριθ. C 31/98.

⁽²⁾ Υπόθεση T-49/01 (ΕΕ 2001 C 161, σ. 19).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης (ΕΕ 1999L 83, σ. 1).

Προσφυγή της Volkswagen AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-208/01)

(2001/C 331/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Volkswagen AG, που εδρεύει στο Wolfsburg (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο R. Bechtold, άσκησε στις 10 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 29.6.2001 (υπόθεση COMP/F-2/36.693 — Volkswagen),
- επικουρικώς, να μειώσει τη χρηματική ποινή που επιβλήθηκε με το άρθρο 2 της αποφάσεως, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Στο πλαίσιο της κυκλοφορίας στη γερμανική αγορά των νέων μοντέλων του VW Passat, με εγκύκλιο της Διευθύνσεως Πωλήσεων Γερμανίας το 1996/1997 ζητήθηκε από τους πωλητές και τα συνεργεία της Volkswagen στη Γερμανία να μην πωλούν τα νέα μοντέλα σε τιμές χαμηλότερες εκείνων της μη δεσμευτικής συστάσεως της σχετικά με το ύψος των τιμών, ζητήθηκε δε επίσης η «απόλυτη πειθαρχία σχετικά με το ύψος των τιμών».

Κατόπιν καταγγελίας ενός αγοραστή αυτοκινήτου, η Επιτροπή κίνησε επίσημη διαδικασία η οποία κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα παρέβη το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ καθορίζοντας τις τιμές πωλήσεως του μοντέλου VW Passat με την προαναφερθείσα σύσταση. Στην προσφεύγουσα επιβλήθηκε χρηματική ποινή 30,96 εκατομμυρίων ευρώ.

Προς στήριξη των αιτημάτων της η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά που της προσάπτεται και την οποία δεν αμφισβητεί δεν αντιβαίνει στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Δέχεται ότι οι συνεργάτες της παρέβησαν το γερμανικό δίκαιο περί συμπράξεων κατά τρόπο που είναι καταλογιστέος στην προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα αντιπροβάλλει ότι το άρθρο 81, παράγραφος 1, απαγορεύει μόνο τις συμφωνίες, τις αποφάσεις και τις εναρμονισμένες πρακτικές που νοθεύουν τον ανταγωνισμό και όχι τις παροτρύνσεις και τις απλές συστάσεις.

Η προσφεύγουσα επικαλούμενη τη νομολογία του Δικαστηρίου υποστηρίζει ότι οι γραπτές και οι προφορικές συστάσεις της Volkswagen αποτελούν μονομερή μέτρα και όχι συμφωνίες κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Οι συστάσεις δεν ενσωματώθηκαν στη σύμβαση με τους πωλητές ούτε κατέστησαν στη συνέχεια τμήμα της συμβάσεως από τα συμβαλλόμενα μέρη.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει αισθητή παρεμπόδιση του διακρατικού εμπορίου. Κατά την προσφεύγουσα δεν αποδείχθηκε ότι η αύξηση ή η μείωση των εκπτώσεων κατά ορισμένες ποσοστιαίες μονάδες είχε ως αποτέλεσμα την αισθητή αύξηση του παράλληλου εμπορίου.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η χρηματική ποινή που της επιβλήθηκε δεν μπορεί να στηριχθεί σε καμία βάση. Έστω και αν υποτεθεί ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, η ποινή είναι υπέρμετρα υψηλή.

Προσφυγή της Honeywell International Inc. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-209/01)

(2001/C 331/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Honeywell International Inc., εκπροσωπούμενη από τους Paul Lasok QC και Frederic Depoortere of Skadden, Arps, Slate, Meagher & Flom LLP, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να συνεκδικάσει την υπό κρίση προσφυγή με την προσφυγή της General Electric Co. με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001·
- να διατάξει τη λήψη μέτρων διεξαγωγής αποδείξεων (συμπεριλαμβανομένης της εξετάσεως ως μαρτύρων ή, ανάλογα με την περίπτωση, ως εμπειρογνομόνων των προσώπων που κατονομάζονται στην υπό κρίση προσφυγή, εφόσον κάτι τέτοιο προκύπτει αναγκαίο·
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001·
- να λάβει οποιαδήποτε άλλα μέτρα επιβάλλονται από το έργο της απονομής δικαιοσύνης·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της Honeywell.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση είναι μια πολλαπλών δραστηριοτήτων εταιρία κατασκευής προϊόντων τεχνολογίας και βιομηχανίας, συσταθείσα σύμφωνα με τη νομοθεσία της Πολιτείας του Delaware (ΗΠΑ). Η εν λόγω εταιρία ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001 [C(2001) 1746 τελική, που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τον έλεγχο συγκεντρώσεων επιχειρήσεων, όπως τροποποιήθηκε, για τελευταία φορά, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1310/97 της 30ής Ιουνίου 1997 («κανονισμό περί συγχωνεύσεων»).

Σχετικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στις 5 Φεβρουαρίου 2001, η General Electric Company, μια πολλαπλών δραστηριοτήτων βιομηχανική εταιρία παραγωγής προϊόντων, συσταθείσα σύμφωνα με τη νομοθεσία της Πολιτείας της Νέας Υόρκης (ΗΠΑ), γνωστοποίησε στην Επιτροπή το σχέδιο πραγματοποίησης συγκεντρώσεως σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού περί συγχωνεύσεως, σχέδιο σύμφωνα με το οποίο η GE είχε συμφωνήσει να αποκτήσει το σύνολο του μετοχικού κεφαλαίου της Honeywell.

Με την προσβαλλόμενη απόφασή της, η Επιτροπή κήρυξε την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση ασύμβατη με την κοινή αγορά και τη Συμφωνία περί ΕΟΧ. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, η σχεδιαζόμενη συγχώνευση θα οδηγήσει στη δημιουργία ή την ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως σε διάφορες αγορές, πράγμα που θα έχει ως αποτέλεσμα την ουσιώδη παρεμπόδιση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι:

- Η απόφαση δεν αντικατοπτρίζει τα πραγματικά περιστατικά και στηρίζει τα συμπεράσματά της επί προδήλων και σοβαρών πραγματικών πλάνων. Ειδικότερα, στερούνται πραγματικής βάσεως οι ισχυρισμοί που διατυπώνονται με την απόφαση ότι η δεσματοποίηση αποτελεί κοινή πρακτική στη βιομηχανία αεροδιαστήματος, ότι η Honeywell είχε προβεί σε εκτεταμένη δεσματοποίηση κατά το παρελθόν ή ότι η σχεδιαζόμενη συγχώνευση με τη GE θα καθιστούσε δυνατή στην εκ της συγχωνεύσεως προερχόμενη οντότητα τον αποκλεισμό ή την περιθωριοποίηση ανταγωνιστών μέσω της δεσματοποίησης.
- Η απόφαση στηρίζεται σε πρόδηλες πλάνες όσον αφορά την εκτίμηση των γεγονότων αναφορικά, *inter alia*, με τα συμπεράσματά της ότι η εν λόγω συγχώνευση θα προσφέρει το κίνητρο και τα μέσα για την προσφυγή στην δεσματοποίηση αναφορικά με τα BFE (Bayer Furnished Equipment) προϊόντα καθώς και με τα SFE (Supplier Furnished Equipment) και SFE-προϊόντα επιλογής, ότι οι πελάτες της βιομηχανίας αεροδιαστήματος θα δεχθούν τη δεσματοποίηση και ότι η δεσματοποίηση θα περιθωριοποιήσει τους ανταγωνιστές της Honeywell εκδιώκοντάς τους από την αγορά.
- Η απόφαση πάσχει από ανεπαρκή αιτιολογία στο μέτρο που δεν επικαλείται αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των συμπερασμάτων της αναφορικά με την ύπαρξη και τις συνέπειες της δεσματοποίησης, δεν στηρίζεται σε καμία

οικονομική ανάλυση ούτε επικαλείται αποδεικτικά ή ποσοτικά στοιχεία σχετικά με τα προβαλλόμενα αποτελέσματα της δεσματοποίησης, της διεπιδοτήσεως ή της αρπακτικότητας σε βάρος των ανταγωνιστών της Honeywell.

- Με την απόφαση επίσης προσβάλλονται τα δικαιώματα άμυνας των προσφευγόντων στο μέτρο που η εν λόγω απόφαση στηρίζεται σε νέες θεωρίες περί διεπιδοτήσεως και αρπακτικότητας οι οποίες είτε δεν μνημονεύονταν είτε δεν είχαν αναπτυχθεί στην έκθεση των αντιρρήσεων κατά τέτοιον τρόπο ώστε να δύναται η προσφεύγουσα να υπερασπίσει τον εαυτό της.

Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει το γεγονός ότι η υπό κρίση υπόθεση αφορά τις ίδιες αγορές και έναν από τους ίδιους διαδίκους με αυτούς που είχαν εμπλακεί σε συγχώνευση η οποία προκάλεσε τα ίδια προβλήματα στην ίδια βιομηχανία και εγκρίθηκε από την Επιτροπή λιγότερο από 20 μήνες πριν η Επιτροπή εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

Προσφυγή της General Electric Company κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-210/01)

(2001/C 331/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η General Electric Company, εταιρία συσταθείσα σύμφωνα με τη νομοθεσία της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, εκπροσωπούμενη από τους Nicholas Green QC, Cherie Booth QC, Jessica Simor, Kelyn Bacon, Simon Baxter και Marleen Van Kerckhove του δικηγορικού γραφείου Clifford Chance, Βρυξέλλες, και Louis Vogel και Joseph Vogel του δικηγορικού γραφείου Vogel & Vogel, Παρίσι, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση C(2001)1746 της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 2001 στην υπόθεση αριθ. COMP/M.2220 — General Electric/Honeywell·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση είναι μια βιομηχανική εταιρία ποικίλων δραστηριοτήτων, συσταθείσα σύμφωνα με το δίκαιο της Πολιτείας του Νέας Υόρκης (ΗΠΑ). Στις 5 Φεβρουαρίου 2001, η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού σχετικά με συγχωνεύσεις, τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση με την οποία η προσφεύγουσα συμφώνησε να αποκτήσει το σύνολο του εταιρικού κεφαλαίου της Honeywell, μιας κατασκευαστικής εταιρίας προϊόντων προηγμένης τεχνολογίας συσταθείσας σύμφωνα με το δίκαιο της Πολιτείας του Delaware (ΗΠΑ).

Η προσφεύγουσα προσβάλλει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία η γνωστοποιηθείσα συγκέντρωση κηρύχθηκε ασύμβατη με την κοινή αγορά και τη Συμφωνία περί ΕΟΧ.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση δεν εφαρμόζει ορθώς το κριτήριο που έχει θεσπιστεί με το άρθρο 2 του κανονισμού 4064/89 για την αναγνώριση μιας συγχωνεύσεως ως συμβατής με την κοινή αγορά. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η απόφαση της Επιτροπής δεν αναφέρεται στο ζήτημα της δημιουργίας ή ενισχύσεως δεσπόζουσας θέσεως και στην έννοια του σημαντικού εμποδίου στον ανταγωνισμό.

Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η επίδικη απόφαση δεν μνημονεύει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις προβαλλόμενες πρακτικές της μικτής δεσματοποίησης μηχανών αεροσκαφών με προϊόντα ηλεκτρονικής και μη αεροπορίας. Ούτε η εν λόγω απόφαση στηρίχθηκε σ' ένα οικονομικό πρότυπο το οποίο να δείχνει το αρνητικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας πρακτικής στον ανταγωνισμό. Η απόφαση δεν παρέχει στοιχεία ούτε σχετικά με το ασύμβατο με την κοινή αγορά της προβαλλόμενης κάθετης ενοποίησης μέσω των εταιριών leasing των προσφευγουσών επιχειρήσεων για εμπορικά και εταιρικά αεριωθούμενα και μέσω της εκ μέρους της Honeywell προμήθειας εκκινήσιμων μηχανών στους κατασκευαστές μηχανών. Ούτε η προβαλλόμενη οριζόντια αλληλοεπικάλυψη μεταξύ των δύο εταιριών στην αγορά για μηχανές ευρείας περιφέρειας αεριωθουμένων, ενσωματωμένες μηχανές αεριωθουμένων και μικρές τουρμπίνες αερίου για θαλάσσια σκάφη στηρίχθηκε σε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προταθείσες υπ' αυτής δεσμεύσεις απερρίφθησαν από την Επιτροπή χωρίς την κατάλληλη ανάλυση.

Επίσης, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή παρουσιάζει τώρα μια εντελώς διαφορετική εικόνα της αγοράς σε σχέση με αυτή που περιλαμβανόταν σε απόφαση κατά 18 μήνες νεότερη αναφορικά με την ίδια αγορά και ένα από τα ίδια εμπλεκόμενα στη συγχώνευση μέρη.

Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν έτυχαν σεβασμού τα δικαιώματά της άμυνας, στο μέτρο που η Επιτροπή δεν επέτρεψε την πρόσβαση σε όλα τα σχετικά έγγραφα ή επέτρεψε πρόσβαση σε άλλα έγγραφα χωρίς να παράσχει επαρκές χρονικό διάστημα για την εξέταση αυτών. Επίσης, η προσφεύγουσα προσβάλλει προσβολή του δικαιώματός της να ακουστεί κατά την έναρξη της έρευνας.

Προσφυγή-αγωγή του Arnaldo Lucaccioni κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-212/01)

(2001/C 331/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Arnaldo Lucaccioni, κάτοικος St-Leonard-on-Sea (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Juan Ramon

Iturriagoitia, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 14 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

Κυρίως:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Νοεμβρίου 2000·
- να τον αποζημιώσει για τις ζημιές τις οποίες υπέστη και οι οποίες ανέρχονται, υπό την επιφύλαξη του οριστικού τους προσδιορισμού, στο ποσό των 125 000 ευρώ·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Επικουρικώς:

- να αναγνωρίσει ότι το άρθρο 14 των Ερμηνευτικών Διατάξεων της Ρυθμίσεως σχετικά με την κάλυψη των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθενείας πάσχει από έλλειψη νομιμότητας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων-ενάγων στη υπό κρίση υπόθεση, στον οποίο έχει αναγνωρισθεί διαρκής αναπηρία 130 % με απόφαση της 15ης Απριλίου 1994, προσβάλλει την άρνηση της ΑΔΑ να του αναγνωρίσει επιδείνωση της επαγγελματικής ασθενείας του, δυνάμει να έχει ως αποτέλεσμα διαρκή αναπηρία, σύμφωνα με το άρθρο 14 των Ερμηνευτικών Διατάξεων της Ρυθμίσεως σχετικά με την κάλυψη των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθενείας (στο εξής: Διατάξεις).

Προς στήριξη των αιτημάτων του ο προσφεύγων-ενάγων προβάλλει:

- Ακυρότητα του άρθρου 14 των Διατάξεων, το οποίο ορίζει ότι το όριο της σωρευσεως των αποζημιώσεων θα είναι το 100 %, στο μέτρο που η επιτροπή του ΚΥΚ δεν διαθέτει επαρκείς εξουσίες που να έχουν ανεπιφυλάκτως αναγνωριστεί στον ΚΥΚ ή στη Ρύθμιση·
- Παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως, της μέριμνας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της απαγορεύσεως των διακρίσεων·
- Διάπραξη εν προκειμένω καταχρήσεως εξουσίας.

Προσφυγή της Österreichische Postsparkasse κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-213/01)

(2001/C 331/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Österreichische Postsparkasse, που εδρεύει στη Βιέννη, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους M. Klusmann, F. Wiemer και A. Reidlinger, άσκησε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει καθ' ολοκληρίαν την απόφαση της 9ης Αυγούστου 2001 της καθής που ελήφθη στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/36.571 — Αυστριακές Τράπεζες, και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Τον Μάιο του 1997 η Επιτροπή ξεκίνησε έρευνες βάσει πληροφοριών, οι οποίες θα μπορούσαν να συνεπάγονται ενδεχομένως δυσμενείς συνέπειες, βάσει της νομοθεσίας περί συμπράξεων, για διάφορα αυστριακά πιστωτικά ιδρύματα, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου, βάσει του άρθρου 81 ΕΚ κατά της προσφεύγουσας και επτά άλλων αυστριακών τραπεζών.

Τον Ιούνιο του 1997 το πολιτικό κόμμα Freiheitliche Partei Österreichs (FPÖ) ζήτησε από την Επιτροπή την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 81 ΕΚ κατά οκτώ αυστριακών τραπεζών λόγω υπονοιών για τη σύναψη περιοριστικών του ανταγωνισμού συμφωνιών.

Τον Σεπτέμβριο του 1999 η καθής ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα τις αιτιάσεις της που αφορούσαν παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Ακολούθως, η καθής ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα ότι προτίθεται να αποστείλει εν εκτάσει στο FPÖ δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98⁽¹⁾ τις αιτιάσεις που είχαν προκύψει από τη διαδικασία. Η προσφεύγουσα εστράφη κατά της γνωστοποίησης αυτής υποστηρίζοντας ότι η ανακοίνωση των αιτιάσεων στο FPÖ δεν επιτρέπεται.

Τον Νοέμβριο του 2000 η καθής απέστειλε στην προσφεύγουσα συμπληρωματική ανακοίνωση των αιτιάσεων της και πληροφορούσε οριστικά την προσφεύγουσα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι προτίθεται να αποστείλει στο FPÖ αμφοτέρως τις ανακοινώσεις με τις αιτιάσεις της. Η προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως αυτής.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει τα δικαιώματά της και ότι είναι παράνομη ήδη για τον λόγο ότι το FPÖ δεν αποτελεί καταγγέλλοντα κατά την έννοια των άρθρων 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 και 7 του κανονισμού 2842/98. Κατά την προσφεύγουσα, το FPÖ δεν προέβαλε ότι έχει έννομο συμφέρον για την κίνηση της διαδικασίας, αλλά μόνον πολιτικό συμφέρον. Επιπλέον, το FPÖ δεν υπέβαλε την αίτησή του πριν από την αυτεπαγγέλτως αποφασισθείσα κίνηση της διαδικασίας και έχει αναλώσει ή τουλάχιστον έχει εκπέσει του δικαιώματός του για την υποβολή αιτήσεως. Πέραν τούτου, η καθής γνωστοποιώντας τις αιτιάσεις της σε τρίτα πρόσωπα παρέβη το άρθρο 20 του κανονισμού 17 και το άρθρο 287 ΕΚ και παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογήν των άρθρων [81] και [82] ΕΚ.

Προσφυγή της Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-214/01)

(2001/C 331/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft, που εδρεύει στη Βιέννη, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο H. J. Niemeyer, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 19 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της καθής της 25ης Ιουλίου 2001, που ελήφθη στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/36.571 — Αυστριακές Τράπεζες, και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα συμπίπτουν τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-214/01 (Österreichische Postsparkasse AG κατά Επιτροπής, μη εισέτι δημοσιευθείσα).

Προσφυγή της ReiseBank AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-216/01)

(2001/C 331/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η ReiseBank AG, που εδρεύει στη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους M. Klusmann και F. Wiemer, άσκησε στις 21 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει καθ' ολοκληρίαν την απόφαση της καθής της 14ης Αυγούστου 2001 που έλαβε στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/E-1/37.919 — Τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ: Γερμανία (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank), και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα αγοράζει και πωλεί μεταξύ άλλων συναλλάγμα συναλλασσόμενη με το κοινό. Στις αρχές του 1999 η καθής κίνησε διερευνητική διαδικασία κατά 150 περίπου τραπεζών σε διάφορα κράτη μέλη λόγω της υπόνοιας ότι οι τράπεζες αυτές είχαν συνάψει συμφωνία, επ' ευκαιρία της εισαγωγής του ευρώ, σχετικά με τη δομή και το ύψος των προμηθειών μετατροπής των νομισμάτων της ζώνης ευρώ κατά τη μεταβατική περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1999. Η διερευνητική αυτή διαδικασία χωρίστηκε στη συνέχεια σε επιμέρους εθνικές διαδικασίες.

Τον Αύγουστο του 2000 η καθής κοινοποίησε στην προσφεύγουσα τις αιτιάσεις της επί των οποίων η προσφεύγουσα απάντησε.

Τον Απρίλιο και τον Μάιο του 2001 η καθής ανακοίνωσε ότι παύει τη διαδικασία κατά των ολλανδικών, των βελγικών και ορισμένων γερμανικών τραπεζών δικαιολογώντας το διάβημά της αυτό με το γεγονός ότι οι τράπεζες είχαν μειώσει προηγουμένως τις προμήθειές τους. Τον Μάιο του 2001 η προσφεύγουσα διαβίβασε στην καθής πρόταση για συμβιβαστική περάτωση της διαδικασίας η οποία ήταν παρεμφερής με την πρόταση περί μειώσεως των προμηθειών που είχε υποβάλει μια άλλη τράπεζα. Η καθής απέρριψε την πρόταση αυτή, περαιτέρω δε προσπάθειες για συμβιβαστική περάτωση της διαδικασίας απέτυχαν.

Τον Αύγουστο του 2001 η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση περί προσβάσεως στα έγγραφα της καθής τα οποία περιείχαν πληροφορίες σχετικά με τις προμήθειες και τους όρους βάσει των οποίων έπαυσαν οι διάφορες εθνικές διαδικασίες. Η καθής απέρριψε την αίτηση αυτή με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση προσβάλλει κατά τρόπο διαρκή και μη αναστρέψιμο τα δικαιώματά άμυνάς της. Αν δεν της επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, η καθής θα εκδώσει — όπως έχει ήδη ανακοινωθεί — μια περατώνουσα τη διαδικασία και βλαπτική για την προσφεύγουσα απόφαση περί επιβολής χρηματικής ποινής. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα δεν άσκησε το δικαίωμά της ακρόασης στο πλαίσιο των παύσεων των διαδικασιών κατά παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η δε περατώνουσα τη διαδικασία απόφαση εκδόθηκε χωρίς να έχει δοθεί δυνατότητα στη Συμβουλευτική Επιτροπή και στο σώμα των Επιτρόπων να διαβουλευθούν σχετικά με το ζήτημα της άισης μεταχειρίσεως. Έστω και αν αυτή η απόφαση περί επιβολής χρηματικής ποινής ακυρωθεί αργότερα στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα θα έχει υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η καθής είναι υποχρεωμένη να επιτρέψει στην επιχείρηση την οποία αφορά η διαδικασία να έχει πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που χειροτερεύουν ή βελτιώνουν τη θέση της. Για λόγους ισότητας των όπλων, η καθής δεν πρέπει εν ουδεμία περιπτώσει να αποκρύψει στοιχεία τα οποία είχε σημαντικά για την άμυνα της προσφεύγουσας. Από τα έγγραφα, στα οποία η προσφεύγουσα ζήτησε να έχει πρόσβαση, θα φανεί με μεγάλο βαθμό πιθανολογήσεως ότι η προσφεύγουσα έτυχε, επί ζημιά της και κατά τρόπο αυθαίρετο, άισης μεταχειρίσεως σε σχέση με άλλες Τράπεζες για τις οποίες κινήθηκε η σχετική διαδικασία η οποία στη συνέχεια έπαυσε. Τέλος, εν ουδεμία περιπτώσει μπορεί να απορριφθεί το αίτημα για πρόσβαση στα έγγραφα με το επιχείρημα ότι τα έγγραφα αυτά περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα ή αποτελούν εσωτερικά έγγραφα.

Προσφυγή της SINAGA, Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas, SA, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-222/01)

(2001/C 331/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Η SINAGA, Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas, SA, με έδρα την Ponta Delgada, Açores, Rua de Lisboa, n.º 75, εκπροσωπούμενη από τον Mário Marques Mendes και την καθηγήτρια Maria Luísa Duarte, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Σεπτεμβρίου 2001 προσφυγή ακυρώσεως κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·
- να ακυρώσει το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1281/2001⁽¹⁾ καθ' όσον καθορίζει τις προβλεπόμενες ανάγκες εφοδιασμού σε ζάχαρη για τις Αζόρες, χωρίς να θίγει τα παραχθέντα εν τω μεταξύ αποτελέσματα·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ (παλαιού άρθρου 190): αιτιολόγηση προδήλως ανεπαρκής και ασυνεπής.

Παράβαση των άρθρων 2, 3 και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1600/92 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 1992: η σύμφωνη με τις επεξεργασίες της Επιτροπής εκτίμηση των αναγκών εφοδιασμού δεν λαμβάνει υπόψη τα παραδοσιακά εμπορικά ρεύματα.

Παράβαση του άρθρου 299, παράγραφος 2, ΕΚ (παλαιού άρθρου 227): παραγνώριση αυτής της διατάξεως, η οποία διαπνέει την ερμηνεία και εφαρμογή των κανονιστικών διατάξεων που ισχύουν επί των Υπερποντίων Περιφερειών.

Παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, ΕΚ (παλαιού άρθρου 4): η Επιτροπή άσκησε τις εκτελεστικές της εξουσίες κατά τρόπο προδήλως καταχρηστικό και παράνομο.

Προσβολή της αρχής της αναλογικότητας από τα άδικα και παράλογα αποτελέσματα των προβλέψεων τις οποίες περιέχει ο κανονισμός (ΕΚ) 1281/2001 της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 176 της 29.6.2001, σ. 12.

Προσφυγή του Gobierno Foral de Navarra κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-225/01)

(2001/C 331/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Το Gobierno Foral de Navarra, με έδρα τη Ναβάρρα (Ισπανία), εκπροσωπούμενο από τον δικηγόρο D. Marcos Araujo Boyd, άσκησε στις 24 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής της 11ης Ιουλίου 2001, σχετικά με το καθεστώς κρατικών ενισχύσεων που εφαρμόζει η Ισπανία σε ορισμένες νεοδημιουργούμενες επιχειρήσεις στη Ναβάρρα (Ισπανία)·
- επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 3 της ως άνω αποφάσεως, καθόσον είναι απαράδεκτη η αναζήτηση των ενισχύσεων·
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Το προσφεύγον προσβάλλει την απόφαση C(2001) 1762 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, καθόσον με την απόφαση αυτή κηρύσσονται κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι μειώσεις του φόρου επί των εταιριών που απορρέουν από τα άρθρα 52 έως 56 του Ley Foral 24/1996 της 30ής Δεκεμβρίου 1996 (Boletín Oficial de Navarra αριθ. 159, της 31.12.96), τα οποία προβλέπουν μείωση κατά 50 % του εν λόγω φόρου για τις επιχειρήσεις που αρχίζουν τη δραστηριότητά τους εντός της Αυτόνομης Περιφέρειας της Ναβάρρας μετά την έναρξη της ισχύος του νόμου, εφόσον επενδύουν άνω των 100 εκατομμυρίων πεσέτων (601 012 ευρώ) και δημιουργούν περισσότερες από δέκα θέσεις εργασίας.

Κατά το προσφεύγον, η προσβαλλόμενη απόφαση κακώς καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω φορολογικό καθεστώς καθιερώνει ενισχύσεις κατά την έννοια των κοινοτικών διατάξεων, δεδομένου ότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 87 της Συνθήκης ΕΚ:

- α) Δεν συνεπάγεται ανάληψη κρατικών πόρων. Συγκεκριμένα, ένα μέτρο φορολογικών ελαφρύνσεων δεν συνεπάγεται μείωση των εσόδων του Δημοσίου, καθόσον αυτό θα προϋπέθετε ότι υφίσταται ενιαία φορολογική υποχρέωση όλων των φορολογουμένων.
- β) Όσον αφορά τον επηρεασμό του ανταγωνισμού και του εμπορίου, για διαφόρους λόγους μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτό το συμπέρασμα της Επιτροπής δεν δικαιολογείται επαρκώς:

- Η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την απόφασή της. Καίτοι η Επιτροπή διέθετε όλες τις λεπτομερείς πληροφορίες από τις επιχειρήσεις που αφορά το μέτρο, η απόφαση ουδόλως εξετάζει την κατάσταση από πλευράς ανταγωνισμού και συμμετοχής στο κοινοτικό εμπόριο των δύο μοναδικών επιχειρήσεων στις οποίες εφαρμόστηκαν οι ελαφρύνσεις ή, τουλάχιστον, τους οικονομικούς τομείς στους οποίους οι επιχειρήσεις αυτές αναπτύσσουν δραστηριότητα.

- Αν η Επιτροπή εφάρμοζε αυτή τη συλλογιστική σε όλες εν γένει τις φορολογικές ρυθμίσεις, θα κατέληγε στο παράλογο συμπέρασμα ότι κάθε διαφοροποίηση του φορολογικού βάρους συνιστά κρατική ενίσχυση.
  - Αν η Επιτροπή ακολουθούσε τη συλλογιστική της έως τις πλέον ακραίες λογικές συνέπειές της, θα κατέληγε ότι κάθε διαφοροποίηση στο πλαίσιο των ρυθμίσεων εντός του οποίου δρουν οι επιχειρήσεις συνιστά κρατική ενίσχυση.
- γ) Όσον αφορά τον επιλεκτικό και ειδικό χαρακτήρα, οι επίδικες ενισχύσεις δεν εμφανίζουν αυτά τα χαρακτηριστικά, δεδομένου ότι, αφενός, πρόκειται για ρύθμιση γενικής ισχύος η οποία δεν ευνοεί μια συγκεκριμένη επιχείρηση ή έναν συγκεκριμένο τομέα και, αφετέρου, η αρμόδια για την εφαρμογή της αρχή δεν διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως κατά τη λήψη της απόφασης, αλλά οφείλει μόνο να ελέγχει αν, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, πληρούνται οι προϋποθέσεις χορηγήσεως του προβλεπόμενου φορολογικού πλεονεκτήματος.

Αγωγή της εταιρίας CAS Succhi di Frutta S.p.a. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-226/01)

(2001/C 331/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία CAS Succhi di Frutta S.p.a., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Gian Michele Roberti και Francesco Sciaudone, άσκησε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής επειδή αυτή εξέδωσε τις αποφάσεις της 22ας Ιουλίου και της 6ης Σεπτεμβρίου 1996,
- να αναγνωρίσει τις ζημιές που υπέστη η ενάγουσα λόγω των αποφάσεων αυτών και οι οποίες ανέρχονται σε 2 682 049 410 ιταλικές λίρες (ITL),
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στην παρούσα υπόθεση, η ενάγουσα εταιρία στρέφεται κατά της Επιτροπής από την οποία ζητεί την αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη η ενάγουσα λόγω των αποφάσεων που ελήφθησαν προς εκτέλεση του διαγωνισμού προμήθειας χυμών φρούτων και μαρμελάδας που προορίζονταν για τους πληθυσμούς της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν, διαγωνισμός που διεπόταν από τον κανονισμό (ΕΚ) 228/96 της Επιτροπής, της 7ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με την προμήθεια χυμών φρούτων και μαρμελάδας που προορίζονται για τους πληθυσμούς της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν (ΕΕ L 30 της 8.2.1996, σ. 18) και των συνακόλουθων αποφάσεων της 22ας Ιουλίου 1996 [C(96) 1916] και της 6ης Σεπτεμβρίου 1996 [C(96) 2208].

Με τις αποφάσεις αυτές καθιερώθηκε η αρχή της αντικαταστάσεως των φρούτων που δεν προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού, που δεν είχε κανένα νομικό έρεισμα ούτε οφειλόταν σε απρόβλεπτο γεγονός.

Αμφότερες οι αποφάσεις προσβλήθηκαν από την ενάγουσα (συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-191/96 και T-106/97⁽¹⁾) ενώπιον του Πρωτοδικείου το οποίο, με απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1999, ακύρωσε την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 1996 και έκρινε την προσφυγή στην υπόθεση T-106/97 ως απαράδεκτη λόγω του ότι ασκήθηκε εκπρόθεσμα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοια με τα προβληθέντα στις δύο προαναφερθείσες υποθέσεις.

(¹) Συλλογή 1999, σ. II-3181.

Προσφυγή των Territorio Histórico de Alava — Excma. Diputación de Alava και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-227/01)

(2001/C 331/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι Territorio Histórico de Alava — Excma. Diputación de Alava και Comunidad autónoma del País Vasco, με έδρα την Alava (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο D. Ramón Falcón, άσκησαν στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής· επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες προσβάλλουν την απόφαση C(2001) 1759 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, καθόσον με την απόφαση αυτή κηρύσσονται κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι φορολογικές μειώσεις που απορρέουν από διάφορες ρυθμίσεις των ως άνω περιφερειακών αρχών⁽¹⁾, οι οποίες προβλέπουν πίστωση φόρου επί του 45 % του ποσού των επενδύσεων σε υποδομές που υπερβαίνουν τα 2,5 δισεκατομμύρια πεστών (15 025 303 ευρώ) και πραγματοποιούνται από επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στο Territorio Histórico de Alava.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τρεις λόγους ακυρώσεως:

- α) Δεν υφίσταται «ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 87 της Συνθήκης ΕΚ. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση:
- η ύπαρξη ενός ποσοτικού κατωτάτου ορίου δεν συνεπάγεται επιλεκτική εφαρμογή·
  - δεν υφίσταται διακριτική ευχέρεια·
  - η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε το συμπέρασμα ότι υφίσταται κίνδυνος νοθεύσεως του ανταγωνισμού από το εν λόγω φορολογικό μέτρο· επιπλέον, η απόφαση είναι δυσανάλογη, καθόσον δεν εξαιρεί ούτε τους τομείς που δεν είναι ανοικτοί στον ανταγωνισμό ούτε το μέρος της υποτιθεμένης ενισχύσεως που θα μπορούσε να θεωρηθεί αποδεκτό.
- β) Κατάχρηση εξουσίας: η Επιτροπή χρησιμοποιεί τις εξουσίες της στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων επιδιώκοντας σκοπό εμπόνητα στον τομέα της φορολογικής εναρμονίσεως.
- γ) Απαράδεκτο της αναζήτησεως της ενισχύσεως, τουλάχιστον υπό τη μορφή που ορίζει η προσβαλλόμενη απόφαση:
- η υποχρέωση αναζήτησεως της ενισχύσεως συνιστά προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·
  - η αναζήτηση της ενισχύσεως θα πρέπει να αποκλειστεί όσον αφορά τις επιχειρήσεις που έχουν παραγωγή προοριζόμενη για την τοπική αγορά ή τις επιχειρήσεις που αναπτύσσουν δραστηριότητα σε τομείς που δεν είναι ανοικτοί στον ανταγωνισμό, καθώς και όσον αφορά το μέρος της πιστώσεως φόρου που δεν υπερβαίνει το 25 % της καθαρής επιδοτήσεως·

- η αναζήτηση της ενισχύσεως δεν μπορεί να επιβληθεί ως υποχρεωτική έναντι άλλων εναλλακτικών δυνατοτήτων προκειμένου να αποκατασταθεί η προτέρα κατάσταση.

⁽¹⁾ Η εν λόγω πίστωση φόρου, υπό τη μορφή που περιγράφεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, θεσπίστηκε για το έτος 1995 με το έκτο παράρτημα της Norma Foral 22/1994 της 20ής Δεκεμβρίου 1994, η δε ισχύς της παρατάθηκε για το 1996 (Norma Foral 33/1995) και το 1997 (Norma Foral 31/1996)· τροποποιήθηκε με τη Norma Foral 24/1996, περί του φόρου επί των εταιριών. Για το 1998 και το 1999, ανάλογα μέτρα θεσπίστηκαν με τις Normas Forales 33/1997 και 36/1998.

Προσφυγή των Territorio Histórico de Vizcaya — Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-228/01)

(2001/C 331/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι Territorio Histórico de Vizcaya - Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, με έδρα την Vizcaya (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο D. Ramón Falcón άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 25 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής στο σύνολό της· επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως· και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως C (2001) 1765 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, στο μέτρο που με αυτή κηρύσσονται ως κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι φορολογικές μειώσεις που προκύπτουν από την τέταρτη πρόσθετη διάταξη της Norma Foral 7/1996, της 26ης Δεκεμβρίου 1996 και από τη δέκατη πρόσθετη διάταξη της Norma Foral 4/1998, της 2ας Δεκεμβρίου 1998, στο μέτρο που

με τις διατάξεις αυτές προβλέπεται φορολογική έκπτωση σχετικά με το 45 % του ποσού των επενδύσεων σε νέους ενεργούς και σταθερούς εξοπλισμούς που υπερβαίνουν τα 2 500 εκατομμύρια πεσέτες (15 025 303 ευρώ), που πραγματοποιήθηκαν από επιχειρήσεις του Territorio Histórico de Vizcaya.

Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των αιτημάτων τους είναι όμοια προς αυτά της υποθέσεως T-227/01.

Προσφυγή των Territorio Histórico de Guirúzcoa — Excma. Diputación de Guirúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-229/01)

(2001/C 331/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι Territorio Histórico de Guirúzcoa — Excma. Diputación de Guirúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, με έδρα την Guirúzcoa (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο D. Ramón Falcón άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 25 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής στο σύνολό της· επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως· και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως C(2001) 1764 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, στο μέτρο που με αυτή κηρύσσονται ως κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και φορολογικές μειώσεις που προκύπτουν από τη δέκατη πρόσθετη διάταξη της Norma Foral 7/1997, της 22ας Δεκεμβρίου 1997, με τις οποίες προβλέπεται φορολογική έκπτωση αναφορικά με το 45 % του ποσού των επενδύσεων σε νέους ενεργούς και σταθερούς εξοπλισμούς που υπερβαίνουν τα 2 500 εκατομμύρια πεσέτες (15 025 303 ευρώ), που πραγματοποιήθηκαν από επιχειρήσεις του Territorio Histórico de Guirúzcoa.

Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των αιτημάτων τους είναι όμοια προς αυτά της υποθέσεως T-227/01.

Προσφυγή των Territorio Histórico de Vizcaya — Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-231/01)

(2001/C 331/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι Territorio Histórico de Vizcaya - Excma. Diputación de Vizcaya και Comunidad autónoma del País Vasco, με έδρα τη Vizcaya (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο D. Ramón Falcón, άσκησαν στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής· επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες προβάλλουν την απόφαση C (2001) 1763 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, καθόσον με την απόφαση αυτή κηρύσσονται κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι μειώσεις του φόρου επί των εταιριών που απορρέουν από το άρθρο 26 της Norma Foral 3/1996 της 26ης Ιουνίου 1996, το οποίο προβλέπει μείωση κατά 99 %, 75 %, 50 % και 25 % της βάσεως επιβολής του εν λόγω φόρου που οφείλεται για τα τέσσερα πρώτα φορολογικά έτη από τις επιχειρήσεις που αρχίζουν την επιχειρησιακή τους δραστηριότητα εντός του Territorio Histórico de Vizcaya μετά την έναρξη της ισχύος του νόμου, εφόσον έχουν δαπανήσει κεφάλαιο υπερβαίνον τα 20 εκατομμύρια πεσετών (120 202 ευρώ), επενδύουν άνω των 80 εκατομμυρίων πεσετών (430 810 ευρώ) και δημιουργούν περισσότερες από δέκα θέσεις εργασίας.

Οι λόγοι ακυρώσεως που επικαλούνται οι προσφεύγοντες προς στήριξη των αιτημάτων τους συμπίπτουν με τους λόγους ακυρώσεως στην υπόθεση T-227/01.

Προσφυγή των Territorio Histórico de Guipúzcoa — Excma. Diputación de Guipúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-232/01)

(2001/C 331/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι Territorio Histórico de Guipúzcoa — Excma. Diputación de Guipúzcoa και Comunidad autónoma del País Vasco, με έδρα τη Guipúzcoa (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο D. Ramón Falcón, άσκησαν στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής· επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες προσβάλλουν την απόφαση της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, καθόσον με την απόφαση αυτή κηρύσσονται κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι μειώσεις του φόρου επί των εταιριών που απορρέουν από το άρθρο 26 της Norma Foral 7/1996 της 4ης Ιουλίου 1996 (Boletín Oficial de Guipúzcoa της 17.7.96), το οποίο προβλέπει μείωση κατά 99 %, 75 %, 50 % και 25 % της βάσεως επιβολής του εν λόγω φόρου που οφείλεται για τα τέσσερα πρώτα φορολογικά έτη από τις επιχειρήσεις που αρχίζουν την επιχειρησιακή τους δραστηριότητα εντός του Territorio Histórico de Guipúzcoa μετά την έναρξη της ισχύος του νόμου, εφόσον έχουν δαπανήσει κεφάλαιο υπερβαίνον τα 20 εκατομμύρια πεσsetών (120 202 ευρώ), επενδύουν άνω των 80 εκατομμυρίων πεσsetών (430 810 ευρώ) και δημιουργούν περισσότερες από δέκα θέσεις εργασίας.

Οι λόγοι ακυρώσεως που επικαλούνται οι προσφεύγοντες προς στήριξη των αιτημάτων τους συμπίπτουν με τους λόγους ακυρώσεως στην υπόθεση T-227/01.

Προσφυγή του Daniel Callebaut κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-233/01)

(2001/C 331/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Daniel Callebaut, κάτοικος Mondorf-les-Bains (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis και τη Véronique Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Σεπτεμβρίου 2001 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί μη προαγωγής του στον βαθμό B2 στο πλαίσιο των προαγωγών του 2000.
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση βάλλει κατά της αρνήσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής να τον προαγάγει στο πλαίσιο των προαγωγών του 2000.

Προς στήριξη των αιτημάτων του προβάλλει:

- παράβαση των άρθρων 26 και 45 του ΚΥΚ·
- προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως, της εύλογης προσδοκίας όσον αφορά τη σταδιοδρομία και της χρηστής διοικήσεως·
- την ύπαρξη, εν προκειμένω, πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

Προσφυγή του Γεωργίου Καραβέλη κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 21.9.2001

Υπόθεση T-235/01

(2001/C 331/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Ο Γεώργιος Καραβέλης, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Χ. Ταγαρά, άσκησε στις 21.9.2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κάνει δεκτή την προσφυγή στο σύνολό της και σε όλα τα αιτήματά της·
- να ακυρώσει την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως αριθ. 9186 και τη σιωπηρή απόρριψη εκ μέρους του καθού της από 11.5.2001 διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος·
- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης και των δύο μερών ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προαχθείς στον βαθμό Α 4 από 1ης Ιανουαρίου 2000, βάλλει κατά των αποφάσεων με τις οποίες το καθού απέρριψε την υποψηφιότητά του για την πλήρωση της κενής θέσεως αριθ. 9186 (θέσεως διευθυντή του Γραφείου Πληροφοριών στην Αθήνα, βαθμού Α 3) με το αιτιολογικό ότι ο προσφεύγων δεν είχε συμπληρώσει, κατά τον χρόνο υποβολής της υποψηφιότητας, την απαραίτητη διετή υπηρεσία στον βαθμό Α 4. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι εκκρεμούσε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή του κατά της αποφάσεως περί μη προαγωγής του στον βαθμό Α 4 κατά την περίοδο προαγωγών 1998, το δε Πρωτοδικείο, με απόφαση της 8.5.2001, δικαίωσε τον προσφεύγοντα και ακύρωσε τη σχετική απόφαση του καθού, το τελευταίο όφειλε, επιδεικνύοντας εύλογη επιμέλεια και παρατείνοντας την προθεσμία υποβολής των υποψηφιοτήτων, να λάβει υπόψη του την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος.

Προσφυγή του Centre Européen pour la Statistique et le Développement, A.s.b.l. (CESD — Communautaire, A.s.b.l.) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-238/01)

(2001/C 331/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Centre Européen pour la Statistique et le Développement, A.s.b.l. (CESD - Communautaire, A.s.b.l.), με έδρα το Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενο από τους δικηγόρους Dominique Grisay και Barbara Koops, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ορίσει δικαστικό πραγματογνώμονα·
- να αποφανθεί, βάσει της πραγματογνωμοσύνης του δικαστικού πραγματογνώμονα, ποια από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το προσφεύγον, πρέπει να θεωρηθούν ως μη επιλέξιμα και ως εκ τούτου, ποιο ποσό θα πρέπει, ενδεχομένως, να επιστραφεί στην Επιτροπή από το προσφεύγον·
- επικουρικός, να επιτρέψει στο προσφεύγον να προσδιορίσει, βάσει του λογιστικού ελέγχου που πραγματοποιήθηκε από τον αναθεωρητή του, ποια ποσά μπορούσαν να θεωρηθούν κατά νόμο ως μη επιλέξιμα από τις υπηρεσίες εσωτερικού λογιστικού ελέγχου της Επιτροπής και, αφού ακούσει τις απόψεις των διαδίκων, να τροποποιήσει το χρεωστικό σημείωμα που είχε εκδοθεί από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, στις 16 Αυγούστου 2001, προσδιορίζοντας ποια μη επιλέξιμα ποσά θα πρέπει να επιστραφούν στην Επιτροπή από το προσφεύγον·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβανομένων και αυτών της πραγματογνωμοσύνης.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το προσφεύγον αποτελεί μια μη κερδοσκοπική ένωση, αντικείμενο της οποίας είναι η υλοποίηση προς όφελος των τρίτων χωρών των ενεργειών τεχνικής συνεργασίας στον τομέα της στατιστικής. Για τον σκοπό αυτό, το προσφεύγον λαμβάνει επιδοτήσεις βάσει συμβάσεως που έχει συναφθεί με την Επιτροπή.

Κατά τη διάρκεια ελέγχου στο προσφεύγον σχετικά με τις χορηγηθείσες επιδοτήσεις, η μονάδα εσωτερικού λογιστικού ελέγχου του Eurostat διαπίστωσε ότι υπήρχαν επιδοτήσεις που είχαν καταβληθεί αλλά δεν είχαν χρησιμοποιηθεί, καθώς και μη επιλέξιμες δαπάνες. Στη συνέχεια, η Επιτροπή ζήτησε να της επιστραφεί το σχετικό ποσό.

Το προσφεύγον ισχυρίζεται ότι με τον διενεργηθέντα από την Επιτροπή έλεγχο δεν εκτιμήθηκαν ορθώς ορισμένα γεγονότα και στοιχεία ούτε εφαρμόστηκαν οι αρχές που ισχύουν στον τομέα των εσωτερικών λογιστικών ελέγχων της Επιτροπής. Εξάλλου, το προσφεύγον διατείνεται ότι ο έλεγχος είναι μονομερής και διενεργείται από υπηρεσία εξαρτώμενη από τα συμβαλλόμενα μέρη. Τέλος, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι κατά τη διάρκεια του σχετικού ελέγχου, δεν ελήφθησαν υπόψη όλα τα έγγραφα που είχαν τεθεί στη διάθεση του διενεργούντος τον έλεγχο.

Προσφυγή του Jean-Louis Cougnon κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 2001

(Υπόθεση T-240/01)

(2001/C 331/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Jean-Louis Cougnon, κάτοικος Capellen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τη Joëlle Choucroun, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Οκτωβρίου 2001 προσφυγή κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως του Διευθυντή Προσωπικού και Οικονομικών — σταδιοδρομία A2 — στην οποία αναφερόταν η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 78/00 που κοινοποιήθηκε στις 17 Οκτωβρίου 2000·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων επικαλείται παράβαση των όρων της προκηρύξεως, πλάνη εκτιμήσεως και παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Επιπλέον, ο προσφεύγων προβάλλει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των υποψηφίων εντός του οργάνου και των υποψηφίων εκτός αυτού, στον βαθμό που οι πρώτοι ωφελήθηκαν απ' το ότι τους γνώριζε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

Διαγραφή της υποθέσεως T-53/01⁽¹⁾

(2001/C 331/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, ο πρόεδρος του πέμπτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-53/01, Poste Italiane S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 134 της 5.5.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως T-98/01⁽¹⁾

(2001/C 331/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 30ής Ιουλίου 2001, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-98/01, Φίλιππος Πιέρρος κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 186 της 30.6.01